

Japonya'da ki Fuji Dağı'nın zirvesinde bir Kuzguncuk'lu:
Prof.Dr. Zerrin Şentürk
"Adeta Gökyüzüne Açılmış Bir Kapıdan Girmiştim"

Röportaj

Olca Demir

Oyuncu, yönetmen, yazar ve ressam Turgut Ekiz; çocukluk yıllarından sanat yolculuğuna, tiyatrodan televizyona uzanan yaşamını ve Kuzguncuk'la kurduğu bağı anlattı.

Röportaj

Avukat
Özcan Bakırcı

Dünyanın Tek Köy Gazetesi

kuzguncuk varlık

kuzguncukvarlik.com

HAZİRAN 2026 / SAYI 10 Fiyat 50₺

HER AYIN 15'İNDE
YAYINLANIR

Kuzguncuklu olmak yalnızca burada yaşamak değil; semtin hafızasına, kültürüne ve geleceğine sahip çıkmaktır. Bu güzel köyden payını alanlara Cengiz Kaptanoğlu'nun çağrısı açık: "Gel ama ruhunu da Kuzguncuk'a taşı..."

BELTUR'un Vapur Kafe planları ne?

Kuzguncukluların önemli buluşma noktalarından Vapur Kafe'de BELTUR yönetimiyle birlikte başlayan bölüm kapatmaları ve sınırlanan çalışma saatleri tepki çekiyor.

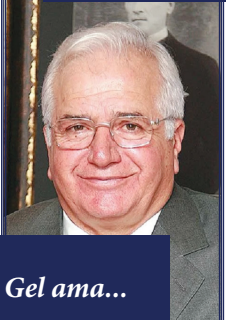
Buradan soruyoruz: Vapur Kafe için nasıl bir plan yapılıyor?

Haberin devamı sayfa 7'de...

Kuzguncuk, geçmişten bugüne taşınan büyük bir miras... Ancak bu mirası koruyanlar kadar, semtin hafızasına sırtını dönenler ve adını yalnızca kazanca dönüştürmek isteyenler de var. Unutmayın; Kuzguncuk, sizi hak ettiğiniz yere gönderecek...

BAŞYAZI

Cengiz Kaptanoğlu

Gel ama...

Köşe yazısı sayfa 2'de...

GÖZLEM

Sami Özeren

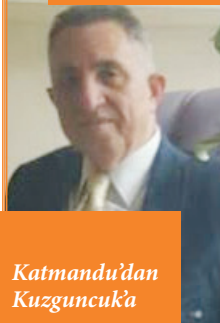

İcadiye
Caddesi

Yazısı sayfa 6'da...

GURU

Rıdvan Öztürk

Katmandu'dan
Kuzguncuk'a

Köşe yazısı sayfa 17'de...

BİZİM MAHALLE

Büşra Ekim Gürbüz

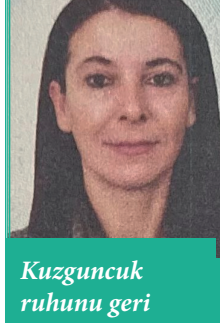

Kuzguncuk'a
Bir Müze
Gerek!

Köşe yazısı sayfa 18'de...

SERAPÇA KUZGUNCUK

Serap Karaali

Kuzguncuk
ruhunu geri
istiyorum

Köşe yazısı sayfa 19'da...

Onur Topaloğlu

Renkli Evler
Nerede?

Köşe yazısı sayfa 21'de...

EDİTÖRDEN

Engin Şenol

Kuzguncuk'un
Mirasyedileri

Köşe yazısı sayfa 3'te...

BAŞYAZI

Cengiz Kaptanoğlu

Gel ama ...

Editörümüz ile konuştuk. Bu sayıda paralel bir yazı yazalım diye karar verdik. Bu Kuzguncuk mirasyediliğine bir dikkat çekelim istedik.

İki mirasyedimiz var.

Bir hasbelkader Kuzguncuklu olup bu güzel köyün her türlü nimetinden faydalanıp, hiç bir katma değer oluşturmada sadece konuşanlar ve yapılan her iyi girişime köstek olmaktan başka işleri olmayanlar.

Bir de son 25 yılda Boğaz'ın yanında, 1000 yıllık bir tarih, dinlerin yan yana mabetleri ile hoşgörünün merkezi olmuş, harika bir köyün meşhur olmasıyla ünlenen bir Kuzguncuk'u sadece rant kapısı gören girişimciler, kafeciler.

İki kesim de tam anlamıyla mirasyediler. Bazı insanlar servet miras alır. Bazıları ise isim. Bazıları makam. Bizler ise çoğu zaman farkında olmadan bir hayat miras alırız.

Doğduğumuz dili biz seçmedik. Bize öğretilen değerleri biz kurmadık. Üzerinde yürüdüğümüz yolları biz yapmadık. İcadiye'de gölgesinde oturduğumuz ağaçları biz dikmedik.

Ama hepsinin sahibi gibi davranıyoruz. İnsanoğlunun en büyük yanılgılarından biri budur.

Kendini emanetçi sanması gerekirken malik gibi davranması. Kuzguncuk yanlış insanların eline geçiyor.

Oysa her şey ödünçtür. Mahalleler de.

Şehirler de. Kuzguncuk da. Hatta makamlarda. Servetlerde. Ömür bile.

Bizden öncekiler bir şeyler bırakır. Biz onları biraz değiştirir, biraz yıpratır, biraz güzelleştirir ve sonrakilere devrederiz. Hayatın özü budur.

Fakat bazı dönemlerde insanlar emanetçi olduklarını unutur.

İşte o zaman mirasyedilik başlar. Belki sosyolojik olarak tanımlamak gerekirse Kuzguncuk elden gidiyor. Sadece tüketiliyor şu an . Sadece kullanılıyor.

Sadece eleştirilip, ortaya değer koymaya, hatıratı yaşatmaya, vefanın sadece bir semt olmadığını göstermeye çalışanlar ve gelecek için uygulamaya konmaya çalışılan projeler dedikodu ile harcanıyor.

Ama yaşadığınız bu köy için üretmemek, iyiliği için hareket etmemek bir insanlık noksanlığıdır.

Bir ağacın meyvesini yemek kolaydır. Zor olan yeni bir ağaç dikmektir. Bir mahallenin güzelliğinden söz etmek kolaydır. Zor olan o güzelliğe katkı sunmaktır. Bir ülkeyi sevmek kolaydır. Zor olan onun geleceği için sorumluluk almaktır. Belki de yaşadığımız çağın en büyük sorunu budur. Herkes mirastan pay istiyor.

Ama kimse mirasa katkı yapmak istemiyor. Hele Kuzguncuk'u rant kapısı olarak gören, işletme açıp faaliyet gösterenlerin çoğu bir arka sokağın ismini bilmiyor. Bican Efendi'den, Tufan Sokak'tan, Mavi Yalı'dan, Mecid Amca'dan, Avram'dan, köklü tarihinden haberdar değil.

Oysa insan, yaşadığı yeri bilerek, katkı yaparak, iyilikte bulunarak, hatıra bırakarak yaşar. Kendisinden sonrakilere bir şey bırakabildiği ölçüde hatırlanır.

Gerisi sadece tüketilmiş bir ömürdür. Hey mirasyediler Kuzguncuklu olmak ayrıcalıktır. Fakat havasını yaşayarak, suyunu içerek değil komşuluk yaparak, sorunlarını dertlenerek, ihtiyaç sahibini tanıyıp destek olarak, kirleterek değil temiz tutarak, yüzyıllardır imbikten süzölmüş hoşgörü terbiyesini taşıyarak Kuzguncuklu olursunuz. Aksi halde çekip gidersiniz.

Cengiz abinizin tavsiyesi; ruhunuzu da Kuzguncuk'a taşıyın. Yoksa dünyanın en güzel köyü sizi uygun zamanda göndermesini bilir.

KÜNYE

Dünyanın Tek Köy Gazetesi

İmtiyaz Sahibi -Yazı İşleri Müdürü:

Engin Şenol

engin@kuzguncukvarlik.com

Yayın Kurulu:

Cengiz Kaptanoğlu, Nedret Ebcim, Yalçın Öcal, Mustafa Yılmaz, Mehmet Altunbulak, Murat Şahan, Olcay Demir, Burhan Karaçam, Yılmaz Özbakır, Osman Mete, Rıdvan Öztürk, Nusret Güre, Ali Doğan, Büşra Ekim Gürbüz

Kurumsal İletişim Sorumlusu:

Oya Coşkun

0 501 651 25 00

info@kuzguncukvarlik.com

Sosyal Medya ve İçerik Üretme Sorumlusu:

Büşra Ekim Gürbüz

busra@kuzguncukvarlik.com

Tasarım-Mizampaj:

Ali Doğan

Hukuk Danışmanı: Dağbaşı Hukuk Ofisi

Av. Yunus Ali Dağbaşı

Temsilcilikler:

Almanya: Nuri Maminoğlu

Fransa: Dursun Bilgiç

K.Makedonya: Dr. Mükrem Şaban

Gürcistan: Dursun Köse

İngiltere: Hakan Buran

İdare Yeri:

Barbaros Mahallesi, Mor Sümbül Sokak

VARYAP Meridyen 1.Blok No: 49

Ataşehir - İSTANBUL - TÜRKİYE

Basım Yeri: Akademi Basın Yayın

Topkapı-İstanbul

Türü: İktisadi ve İlmî, Türkçe, Aylık,

Yerel, Süreli

Her konuda ulaşmak için:

Telefon: 0 216 515 33 55

WhatsApp: 0 532 547 69 20

info@kuzguncukvarlik.com

Web: kuzguncukvarlik.com

Sosyal Medya Adresleri:

X Instagram Facebook LinkedIn kuzguncukvarlik

Kuzguncuk Varlık Gazetesi Resmi Gazete'nin 6

Temmuz 2022 tarih ve 31888 sayılı nüshasında

yayınlanarak yürürlüğe giren BASIN AHLAK

ESASLARI'na uymayı taahhüt eder.

Editörden

Engin Şenol

Kuzguncuk'un Mirasyedileri

Bazı miraslar para değildir.

Bir ev, bir dükkân, bir arsa da değildir.

Bazı miraslar; bir mahallenin hafızası, bir köyün kültürü, bir semtin ruhudur.

Kuzguncuk da böyledir.

Bugün binlerce insanın görmek için geldiği, fotoğraf çektiği, sokaklarında dolaştığı, işletme açmak için sıraya girdiği Kuzguncuk; kendiliğinden ortaya çıkmış bir güzellik değildir. Bu mahalle, yıllar boyunca burada yaşayan insanların emeğiyle, fedakârlığıyla, komşuluğuyla ve hatıralarıyla bugüne gelmiştir.

Ancak her mirasın bir talihlisi olduğu kadar bir de mirasyedisi vardır.

Kuzguncuk'un da iki tür mirasyedisi bulunuyor.

Birincisi; burada doğmuş, sonra yerleşip burada büyümüş, bu mahallenin ekmeğini yemiş, suyunu içmiş ama ömrü boyunca Kuzguncuk'a tek bir çivi çakmamış olanlardır. Ne bir dernekte görev almışlar, ne bir sosyal faaliyete destek olmuşlar, ne bir okulun, ne bir spor kulübünün, ne de bir kültür çalışmasının yanında durmuşlardır. Hiçbir kâr amacı gütmeyen, tarihi, yaşlılarını, hatıralarını ve değerlerini hatırlayıp belgeleyen, yazıya döküp gazete olarak tarihe kayıt düşen, hafıza oluşturan Kuzguncuk Varlık Gazetesi'ne bile tahammül edemeyen mirasyedileri de vicdanlarına hapsediyoruz. Ücretsiz gazeteyi bile almayı; "Biz gazete kullanmıyoruz..." diye höykürenleri de gördük malesef. Mahallenin geçmişi omuzlarında yükselirken onlar sadece seyrediyorlar. En küçük hayırlı bir adımı dahi ağızına meze yapıp engellemekle ömürleri geçiyor.

İkinci grup ise daha yeni ve daha görünür oldu son yıllarda.

Kuzguncuk'un adını marka, sokaklarını vitrin, insanlarını müşteri olarak görenler...

uraya sadece kazanç için gelenler...
Ve biz göreceğiz ki bu güzel köyden gideceksiniz.
Kuzguncuk sizi hak ettiğiniz yere gönderecek...

Bir Yazar, Bir Konuk

Her sayıda bir Kuzguncuklu veya yolu Kuzguncukla kesişmiş bir yazarımızı ve kitaplarını tanıtmaya devam ediyoruz. Bu ayki konuğumuz Ali Sefünç.

Sahilden Ötesi adlı romanın yazarı Sefünç, 1959 yılında İstanbul'da doğdu. Marmara Üniversitesi İşletme Fakültesi'nden 1982 yılında mezun oldu. İş hayatında yönetici ve girişimci olarak yer aldı. Halen Yönetim ve Girişimcilik Danışmanlığı yapıyor. Üniversitelerde ve çeşitli platformlarda iş hayatına hazırlık süreçleri ve yönetim başarısı konulu seminerler veriyor, mezunu olduğu Marmara Üniversitesi Mentor programında sekiz yıldır mentor olarak yer alıyor.

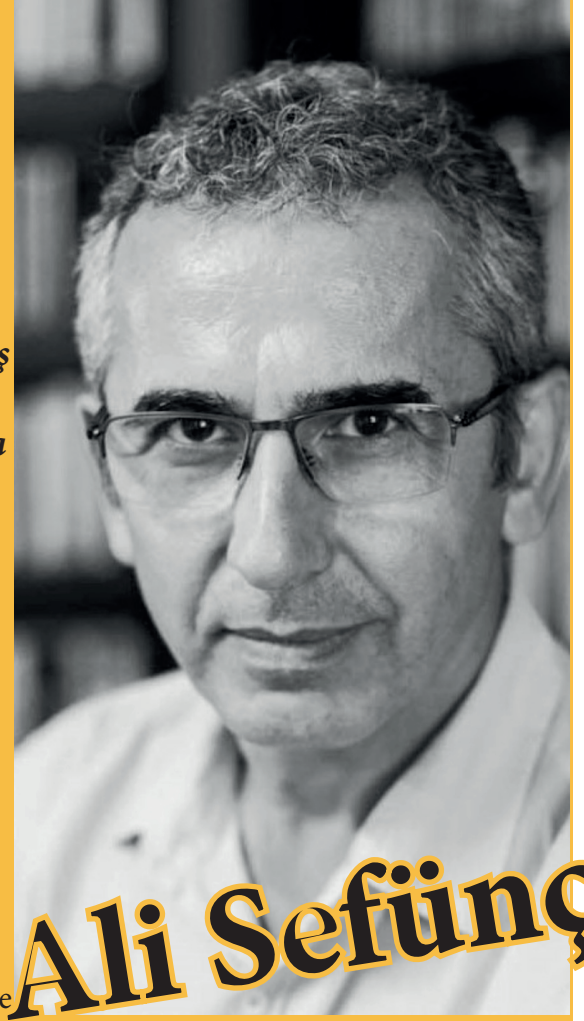
KİTAPLARI:

İlk kitabı Herşey Dahil Türkiye (2005 Hemen Kitap), yakın tarihimize damga vuran ekonomik, sosyal, politik ve trajikomik döngüsel yanılsamalar üzerinedir.

İkinci kitabı Kaldırım Takıntısı (2008 Goa Yayıncılık - 2017 Koton Kitap), beyaz yakalı bir işsiz kaldırımlar üzerinden hayata tutunuşunu ve İstanbul kaldırımlarına yansıyan hayatları anlatan bir romandır.

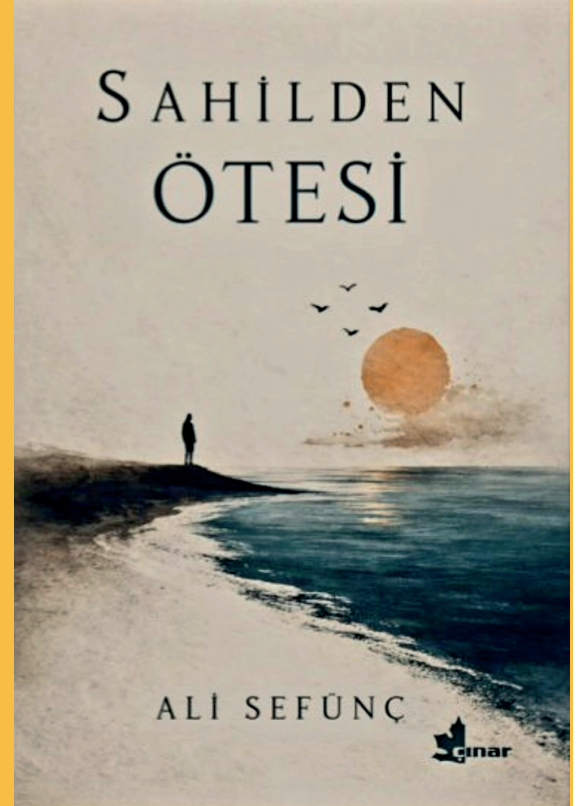
Üçüncü kitabı İskelede Minder Tatili (2010 Goa Yayıncılık), moda tatil anlayışlarını ve popüler tatil insanlarını mizahi üslupla konu edinen bir romandır.

Dördüncü kitabı Yemin Ederim Bunu Ben de Düşünmüştüm (Eksik Parça Yayınları 2020), girişimciliğin ulaşılabilir ve sürdürülebilir Türkiye pratiğinin iz bırakan hikayeler ve kavramlarla ele alındığı hem bir iş dünyası hem de bir kişisel gelişim kitabı.

Ali Sefünç

SAHİLDEN ÖTESİ

Kuzguncukla Özdeş: Kuzguncuk Eczanesi

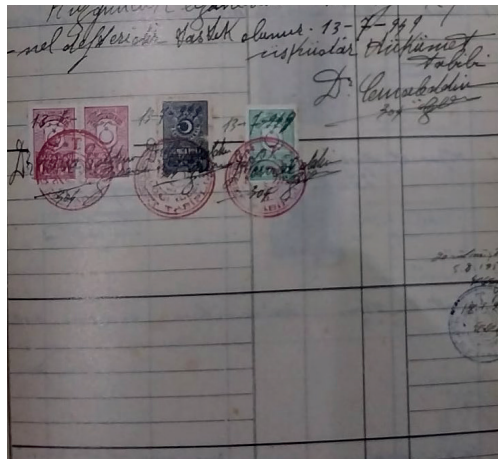
Renkli evleri, komşu mabetleri ve hoşgörü kültürüyle "Boğaz'ın en güzel köyü" olarak anılan Kuzguncuk'taki tarihi eczane; yapma ilaç şişeleri ve geçmişte kullanılan tıbbi aletlerin yer aldığı nostaljik atmosferiyle yoğun ilgi görüyor. Kuzguncuk Eczanesi, 121 yıldır korunan özgün dokusuyla zamana meydan okuyor.

Mimarisiyle adeta bir müzeyi andıran 121 yıllık Kuzguncuk Eczanesi, ahşap dolaplarındaki asırlık el yapımı ilaçlar ve şişeleri, eskiden kullanılan eczacılık aletleriyle hem ilaç almak için gelen hastalar hem de semti gezmeye gelenler tarafından ilgiyle karşılanıyor.

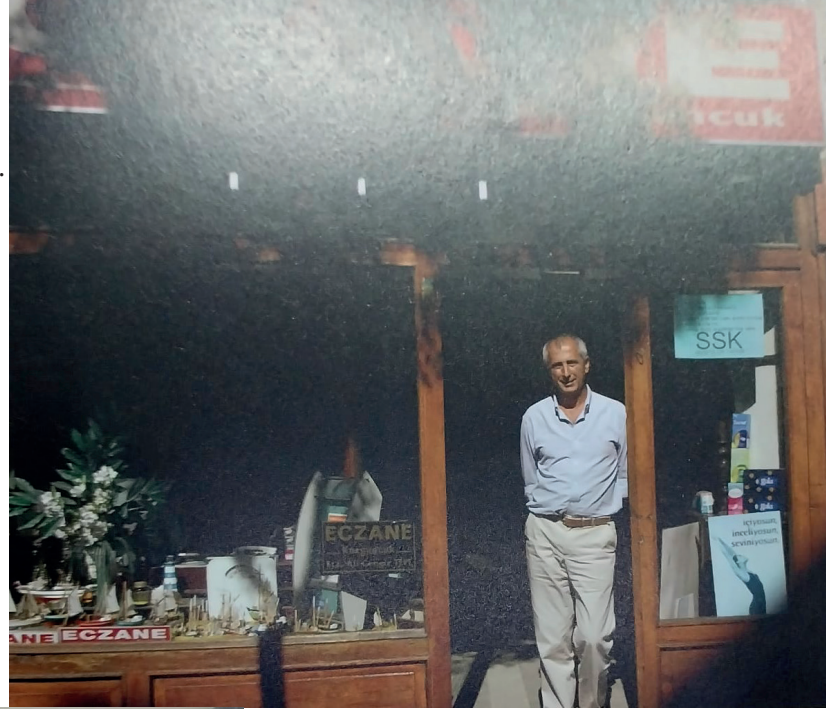
Kentin en eski dükkanlarından olan eczaneyi yaklaşık 45 yıldır 75 yaşındaki Ali Cengiz Tepe işletiyor. Marmara Üniversitesi Eczacılık Fakültesi'nden mezun olan Tepe, kuzeninin 1910 yılında kurulan Üsküdar'daki eczanesinde staja başladı. Burada bir süre tecrübe kazanan Tepe, 1980'de Kuzguncuk Eczanesi'ni devraldı.

Tepe, eczanesinin 2015 yılında bir süre tadilatтан geçirildiğini, sadece bu dönemde 6 ay kapalı kaldığını, onun dışında vatandaşlara kesintisiz şifa dağıttığını söyledi.

Dükkanda eski dönemlere ait ilaç ve kutularıyla şişelerini ve ilaç yapımında kullanılan eski tıbbi cihazları bulmanın

mümkün olduğunu belirten Tepe, "Dünyadaki en şanslı eczacılardan bir tanesi olduğumu düşünüyorum. Kuzguncuk'ta yaşamak, eczane sahibi olmak çok güzel bir duygu. Ben her zaman söylüyorum. Kuzguncuk'ta yaşanır. Burası her bakımdan çok güzel ve özel bir semt. Eczanemize gelen müşterilerimiz, semtimizi ve eczanemizi görünce, 'Buralarda kiralık ev var mı? diye hemen soruyorlar. Tarihi

Tepe, müşterilerin dükkana yoğun ilgi gösterdiğini ve eczanenin tarihini merak ettiklerini söyledi.

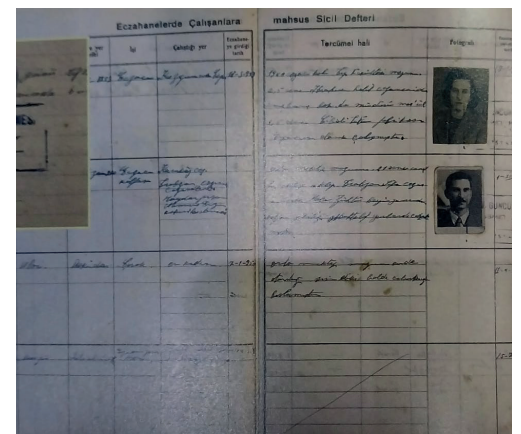
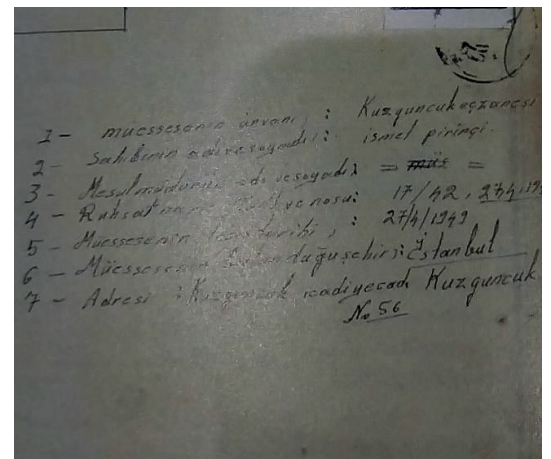
Dükkanın fotoğraflarını da çektiklerini ifade eden Tepe, "Özellikle ahşap dolaplarda sergilediğimiz ilaç şişelerimizi satıp satmadığımızı soran çok müşterimiz oluyor. Para teklif edenler bile var ama bu eczanede olan her şey, özellikle ilaç şişelerimiz paha biçilemez değerde. Ben eskiyi çok özlediğim için eczanemde sergiliyorum. Eczacılık tarihiyle ilgili eşyaları insanlar da görsün, öğrensün, eskiden nasılmış, bilsinler istiyorum." ifadelerini kullandı.

atmosferinden o kadar etkileniyorlar ki burada yaşama hayalleri kuruyorlar." dedi.

Tepe, asırlık bir dükkanda 45 yıldır mesleğini icra etmenin ruhuna da iyi geldiğini dile getirdi.

Tarihi bir ortamda insanlara fayda sağlamak için elinden geleni yapmaya çalıştığını anlatan Tepe, şöyle devam etti:

"Eczanemizin vitrininde bulunan ilaçlar tarihi eser niteliğinde. Eski dönemlere ait yapma ilaçlar ve şişeleri, şu an sadece eczanenin tarihiyle yaşıt olan 116 yıllık ahşap dolapların içerisinde sergiliyoruz. Müşterilerimizin buranın tarihi dokusunu, vitrinlerimizde yer alan ilaçlarımızın ve şişelerin hepsinin antika değerinde olduğunu hissetmeleri için bunu yapıyoruz."

Kuzguncuk'ta Hukuk Tecrübesi

Emekli Cumhuriyet Başsavcısı Hüseyin Çınar'ın oğlu Av.Burak Çınar Avukatlık ve Danışmanlık ofisi Kuzguncuk'ta 9 ayını doldurdu. Kısa sürede Kuzguncuk halkı ile kaynaşan Baba-oğul hukukçular, imkanı olmayan, dar gelirli kişi ve ailelere ücretsiz danışmanlık hizmeti vererek gönüllere girmeyi başardılar.

Haber: Olcay Demir

Bir Yastıkta 65 Yıl

Sessizce, yavaş ve çekingen adımlarla Kuzguncuk Kavurmacısı'na girdiler. Masalara göz gezdirip ortadaki iki kişilik masaya oturdular. Hiç aceleleri yoktu. İkisi de 80 yaşını aşmıştı. Belli ki hayata güzel izler bırakmış, mutlu insanlardı.

Yemeklerini söylediler. İşletmeci Ebru kızımızın onları tanıdığı belliydi. Her müşterisine olduğu gibi onlara da saygıda kusur etmiyordu.

Uzun süre izledim. Bir ömür ortaklığının ne anlama geldiğini, nasıl olması gerektiğini bütün davranışlarıyla ve sözleriyle gösteriyorlardı. Yemeklerinin sonunda dayanamayıp sordum:

“Mutluluğunuzun sırrı nedir?”

Önce durdular. Hatta biraz da şaşırdılar. Sonra Halil Bey sadece iki kelime söyledi:

“Sevgi ve güven.”

Ardından bir kez daha tekrarladı:

“Sevgi ve güven...”

Uzatmayayım... Halil Ural ve Suna Ural, tam 65 yıldır evliler. İkisi de öğretmen. Halil Bey, Beykoz Su Ürünleri Lisesi'nin kurucu öğretmenlerinden. İki kızları da üst düzey mühendis. Torunları ise uluslararası çalışmalar yürüten bir profesör.

Tam 10 yıldır Bostan Sokak'ta oturuyorlar. Suna Öğretmene sormadan da edemedim:

“10 yıl, Kuzguncuklu olmak için yeterli mi?”

Harika bir sohbet oldu.

“Yarın kızımız bizi yazlığa götürecek. Toparlanıp bavullarımızı hazırlamamız lazım,” deyip sessizce kalktılar ve gittiler.

Biz ise bir süre oturduğumuz yerden kalkamadık. Aklımızda bir dünya düşünce... Bugünün aileleri, gençleri ve giderek unuttuğumuz o iki kelime:

Sevgi ve güven...

Kuzguncuğun İkizleri

Nefes ve Yeşim Kuzguncuğun İkizleri. (Turgay ve Gül Çokkaçar çiftinin kızları.

En çok sevdikleri mekan ise Mevsim Manavı. Her gün gelip ziyaret etmeyi ihmal etmiyorlar.

ÖZEL
DOSYA

İCADIYE CAD

YAZAR: SAMİ ÖZEREN

Bu makale, İcadiye Caddesi'nin derin tarihini ve gelişimini, Osmanlı dönemindeki ilk yerleşim izlerinden günümüzdeki kültürel ve ticari kimliğine kadar kapsamlı bir şekilde incelemeyi amaçlamaktadır. **Konum ve Topografyanın Belirleyici Rolü**

İcadiye Caddesi, adını üzerinde

bulunduğu İcadiye Tepesi'nden alır. Bu tepe, Üsküdar'ın önemli yükseltilerinden biridir ve caddeye karakteristik özelliğini veren dik yamaçlar, bu topografyanın doğal bir sonucudur. Cadde, iki farklı karaktere sahiptir. Kuzguncuk Parkı'na kadar olan, Boğaz'ı gören hafif rampalı bölüm, kartpostallık manzaraları ve tarihi dokuyla ünlüken, bu noktadan sonra kıvrılarak dikleşen ve daha çok apartmanların yer aldığı bir hat şeklinde devam ederek Burhan Felek Caddesi'ne bağlanır. Bu topografya, sadece caddenin fiziksel yapısını değil, aynı zamanda üzerindeki yapılaşmanın niteliğini de belirlemiştir.

Kuzguncuk Deresi

Bugün İcadiye Caddesi olarak üzerinde yürüğümüz; araçların geçtiği alan bir Kuzguncuk'un sosyal yaşam alanı bir dere (Kuzguncuk Deresi) idi. Kuzguncuk Deresi, İcadiye Caddesi'nin ve tüm Kuzguncuk semtinin morfolojik DNA'sını oluşturan temel unsurdur. Bir zamanlar kıyılarında sosyal yaşamın örüldüğü, kamusal alanların şekillendiği bu akarsu, 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren geçirdiği fiziksel dönüşümle görünmez hale

gelmiş, ancak topoğrafyayı belirleyici etkisini sürdürmüştür. Bugün İcadiye Caddesi'nden yokuş yukarı yürürken hissedilen eğim, aslında bu kadim derenin binlerce yıllık aşındırmasıyla oluşmuş vadi yamaçlarının bir izdüşümüdür. Bu yönüyle Kuzguncuk Deresi, kent ekolojisi ve tarihi coğrafya çalışmaları açısından önemli bir örneklem sunmakta, İstanbul'un doğal ve yapıli çevresinin iç içe geçmişliğini gözler önüne sermektedir.

Su Yolları ve Yangın Kuleleri: Osmanlı İzleri

Osmanlı döneminde İcadiye Tepesi, stratejik önemiyle öne çıkıyordu. Kanuni Sultan Süleyman'ın kızı Mihrimah Sultan tarafından **1547 yılında inşa ettirilen Mihrimah Sultan Su Hattı**, bu tepedeki kaynaklardan Üsküdar iskelesindeki camiye su taşımak için kurulmuş önemli bir altyapı projesiydi. Bu, bölgenin İstanbul'un su ihtiyacının karşılanmasındaki kritik rolünü göstermektedir. Daha sonra 1646'da Sultantepe'ye su sağlamak için Arslan Ağa Su Hattı da eklenmiştir. Anadolu Yakası'ndaki stratejik konumu nedeniyle tepede, olası yangınları gözetlemek için kullanılan **Arapzade Kulesi ve Ayarcıbaşı Kulesi** adında **iki yangın kulesi** bulunmaktaydı. Ayrıca İcadiye Tepesi İstanbullulara iftar vaktini haber veren top atışlarının yapıldığı tepelerden biridir.

İsmin Kökeni: Bir Ermeni Ustanın Mirası

Daha önceki yazımda bahsettiğim gibi: Mahallenin ve dolayısıyla caddenin ismi, 19. yüzyılda bölgeye damgasını vuran bir üretim faaliyetinden gelmektedir. Arapça "icat" (buluş) kelimesinden türeyen **İcadiye adı, Kayserili Ermeni usta Serkis Kalfa'nın** burada kurduğu basma imalathanesine dayanır. Hurufatın ve ölçüm aletlerin yanında Serkis Kalfa'nın kendi icat ettiği makinelerle ürettiği rengârenk ve zarif basmalar o kadar meşhur

olmuştur ki, kumaşlar "Serkis Kalfa Basması" adıyla anılmaya başlamış, semt de bu yenilikçi üretim faaliyetinden ötürü "İcadiye" olarak isimlendirilmiştir. Bu bilgi, bölgenin sadece bir yerleşim yeri değil, aynı zamanda bir üretim ve sanayi merkezi olduğunun da kanıtıdır. Serkis Kalfa'nın imalathanesinin tam olarak cadde üzerinde olup olmadığı bilinmese de, bu üretim faaliyetinin yarattığı ekonomik ve sosyal hareketlilik, caddenin bir ticari aks olarak gelişimini hızlandırmış olmalıdır.

İcadiye Caddesi'nin Bugünü: Nostalji, Kültür ve Ticaret

Günümüzde İcadiye Caddesi, özellikle 2000'li yıllardan itibaren artan bir ilgiyle, İstanbul'un en gözde mekanlarından biri haline gelmiştir. Bu ilgi, caddenin otantik dokusunu koruma çabasıyla yeni ticari işletmelerin açılması arasında hassas bir denge kurulmasını sağlamıştır.

Popüler Kültürün Etkisi

İcadiye Caddesi'nin bugünkü popüleritesinde popüler kültürün büyük payı vardır. 1990'lı yılların başında "**Perihan Abla**", 2000'li yılların başında ise "**Ekmek Teknesi**" adlı dizi, Kuzguncuk'u ve İcadiye Caddesi'ni Türkiye'nin dört bir yanındaki izleyicilere sevdirmiştir. Dizideki Nusret Baba'nın fırını ve Heredot Cevdet'in hikayeler anlattığı kahvehane, bugün hala ziyaretçiler tarafından ilgiyle görülen mekanlardır. Cadde, bu diziler sayesinde "gerçek İstanbul'un, eski mahalle kültürünün ve samimi komşuluk ilişkilerinin sembolü" haline gelmiştir.

Günümüzün Caddesi: Bir Gezi Rotası

Bugün İcadiye Caddesi'nde yürümek, adeta bir zaman yolculuğuna çıkmak gibidir. Arnavut kaldırımını andıran hafif meyilli yolun iki yanı, özenle restore edilmiş iki-üç katlı cumbalı ahşap evler,

DESİ 2

renğârenk bovalarıyla sıralanır. Bu evlerin birçoğu butik kafe, küçük tasarım atölyeleri veya özel dükkanlar olarak hizmet vermektedir.

Caddenin hareketli noktalarından biri, İcadiye Caddesi'ni dik bir şekilde kesen Behlül Sokak'tır. Buradan yukarı doğru tırmanmaya başladığınızda, arkaya dönüp baktığınızda Boğaz'ın eşsiz manzarası katlanarak güzelleşir. Bu yamaçlardaki evlerin adeta bir amfi tiyatrunun basamakları gibi sıralanması, herkesin manzaradan eşit şekilde faydalanmasını sağlayan bir komşuluk anlayışının ürünüdür.

Caddede bugün dikkat çeken mekanlar arasında şunlar sayılabilir:

- **Nail Kitap Kafe:** Küçük bir kapıdan girilen, samimi atmosferiyle kitap severlerin uğrak noktasıdır .
- Lezzetli köftesi ve özellikle Hamsiköy sütlacıyla ünlü bir lokantadır **Klas Köfte**.
- **Berber Dükkanı:** Berber Murat tarafından işletilen bu dükkan, duvarlarındaki eski Kuzguncuklu fotoğraflarıyla adeta bir mahalle müzesi gibidir .
- **Simotas Binası:** 1923 yılında Rum mimar Simotas tarafından Musevi Arditi ailesi için inşa edilen bu tarihi bina, uzun yıllar atıl kaldıktan sonra restore edilerek insanların çalıştığı kolektif bir yaşam ve üretim alanına dönüştürülmüştür.

Caddenin hemen başlangıcında yer alan ve uğruna uzun mücadeleler verilen

- **Kuzguncuk Bostanı (İlyâ'nın Bostanı) da bölgenin yeşil direnişinin simgesidir. 700 yıllık geçmişe sahip olduğu rivayet edilen bu bostan, 1990'lı yıllarda yapılaşma tehdidiyle karşılaşmış, ancak Kuzguncukluların yoğun çabalarıyla korunmuştur. Bugün bostan, hala varlığını sürdürmekte ve zaman zaman kadın el emeği pazarlarına ev sahipliği yapmaktadır.**
- **Sonuç**

İcadiye Caddesi, yüzyıllar boyunca değişen siyasi, sosyal ve ekonomik koşullara rağmen kimliğini korumayı başarmış ender mekanlardan biridir. Osmanlı'daki üretim faaliyetlerinden Cumhuriyet'in prestijli okullarına, çok kültürlü komşuluk ilişkilerinden günümüzün nostalji odaklı turizmüne kadar pek çok katmanı bünyesinde barındırır. Bugün ziyaretçilerine sunduğu renkli kafeler, butik dükkanlar ve tarihi doku, onu bir açık hava müzesi haline getirirken, arka sokaklardaki sakin ve otantik yaşam, eski İstanbul mahalle kültürünün hala nefes aldığını kanıtlar.

Ancak bu hassas doku, artan ilgi ve ticari baskılar karşısında sürekli bir tehdit altındadır. 2018 yılında bölgenin bir kısmını "Kentsel Dönüşüm ve Gelişim Alanı" ilan edilmesi, bu tehdidin somut bir göstergesidir. İcadiye Caddesi'nin geleceği, bu tarihi ve kültürel mirası koruma bilinciyle atılacak adımlara bağlıdır.

Amaç; caddeyi sadece bir "vitrine" dönüştürmek değil, yüzyıllardır olduğu gibi, farklılıkların bir arada ve uyum içinde yaşadığı, ürettiği ve paylaştığı bir "yer" olarak kalmasını sağlamaktır.

Hizmetler Kuzguncuk'tan parça parça koparılıyor BELTUR Oyunu

Kuzguncuk İskele Vapur Kafe'nin Vapur İşletmeleri'nden BELTUR'a devredilmesinin ardından yapılan konsept değişikliği pek işe yaramadı.

Bir süre çay fiyatını 15 lirada tutarak

Kuzguncukluların tepkisini yatıştırmaya çalışan BELTUR, ani bir kararla iskelenin bir bölümünü hizmete kapattı. Daha sonra burayı yeniden açtı. Ancak bu kez de çarşamba günleri kafe bölümünü hizmet dışı bırakma uygulamasına geçti. Üstelik Vapur Kafe artık sabah saat 10.00'da açılıyor, akşam 19.00'da kapanıyor.

Şimdi soruyoruz:

Kuzguncukluların, emeklilerin, öğrencilerin ve çevreden gelen yurttaşların uğrak noktası olan Vapur Kafe'de yapılan bu değişikliklerin amacı ne? BELTUR, bu uygulamalarla nereye varmak istiyor? Vapur Kafe için nasıl bir plan hazırlanıyor?

Ceremony Kanlıca

Ceremony Kanlıca, özel günlerinizi en mükemmel şekilde kutlamanız için size benzersiz bir deneyim sunuyor. Ceremony Kanlıca olarak misyonumuz, konuklarımıza unutulmaz anlar yaşatmak zarif seçkin ve benzersiz bir etkinlik deneyimi sunmaktır. Etkinlik sektöründe yenilikçi ve ilham verici bir marka olarak tanınmak; kalite ve estetiği ön planda tutarak, sektörün öncüsü olmak. Ceremony Kanlıca, özel günlerinizi en mükemmel şekilde kutlamanız için size benzersiz bir deneyim sunuyor. Şehrin büyüleyici manzarası eşliğinde, şıklığı ve kaliteyi bir araya getiren hizmetlerimizle düğün, nişan, doğum günü gibi tüm özel anlarınızı unutulmaz kılıyoruz.

ceremonykanlica

0553 078 59 95

www.ceremonykanlica.com

İbrahim paşa cad. No 115 Kanlıca/Beykoz

KUZGUNCUK

metetdoner

İcadiye Cd. No:10

(0216) 553 3333

ÖZEL
DOSYAAvukat
Özcan
Bakırcı

Akşam, Kuzguncuk sahiline yavaş yavaş inerken, iskele kapısında her zamanki silüet belirir: bir elinde olta, diğerinde küçük bir kova... Kısa boylu, kasketli bir adam kalabalığın içinden değil de sanki zamanın içinden yürüyerek gelmiş gibi sessizce süzülür içeri. Çayını alır, her zamanki gibi denize biraz daha yakın, insanlara biraz daha uzak bir masa seçer. Onunla ilk defa tanışanlar mesafeli bulur. Hatta biraz sert. Çabuk sinirlenir Turgut Ekiz. Sesi bir anda yükselir, öfkesi kıyıya vuran dalgalar gibi kabarmaya hazırdır. Bu ani çıkışlardan payını almayan pek yoktur. Bu satırların yazarı da dâhil olmak üzere.

Ama o öfke uzun sürmez. Eğer fırtınanın dinmesini bekleyecek kadar sinirleriniz sağlamsa yüzünde bambaşka bir ifade belirmediğini görebilirsiniz. Neredeyse çocuksu, neredeyse mahcup bir gülümseme... Az önceki sertlik dağılır. Kavga gibi görünen şey yok olur.

Geriye sadece insan kalır. Turgut Ekiz'i zor insan yapan da budur: tek bir duyguya sığmaz.

Oysa bu suskun adamın omuzlarında görünmeyen bir ağırlık vardır. Ekiz Ailesi... İçinden beş sanatçı çıkarmış bir damar. Resim, heykel, tiyatro... Aynı kökten beslenen ama farklı yönlerde açılan bir hikâye. Turgut Ekiz, bu hikâyenin en gürültüsüz taşıyıcısıdır. Bu yük ona verilmemiştir; o seçmiştir. Ve bazı yükler, seçildiği için daha ağırdır.

Belki de bu yüzden konuşmaz. Çünkü bazı hikâyeler anlatıldıkça eksilir; taşındıkça derinleşir.

Ama suskunluk, yokluk değildir. Aksine, birikmişliğin en yoğun hâlidir. Turgut Ekiz'in hayatı da

böyledir: dışarıdan bakıldığında sade, içine girildiğinde katman katman.

Turgut Ekiz, 1960 yılında Samsun'da doğar. Tiyatro ile tanışması lise yıllarına, 1979'a uzanır. Sahneyle kurduğu ilişki kısa sürede bir heves olmaktan çıkar, bir yön haline gelir. 1980'lerin başında Kadıköy Halk Eğitim Merkezi'nde öğretmenlik yapar; aynı zamanda "Deneme Sahnesi"nin yönetmenliğini üstlenir. "Rumuz Goncağül" ve "Krallar da Ölü" gibi oyunları sahneye koyarken, yalnızca bir oyuncu değil, bir kurucu akıl olarak da var olur.

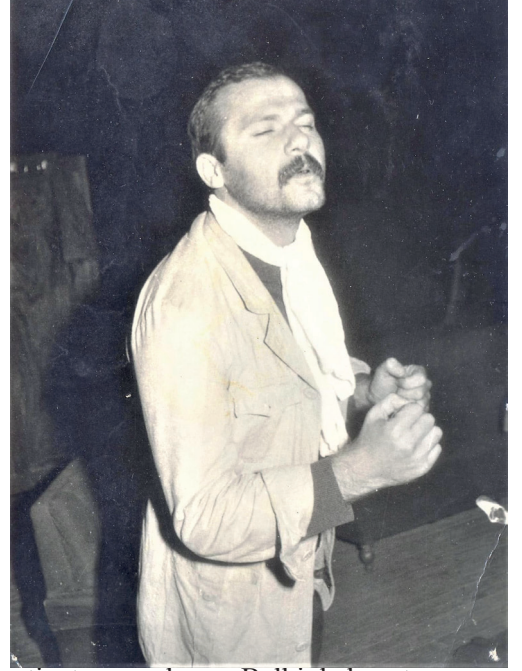
1983'te profesyonel tiyatroya adım atar. Hadi Çaman-Yeditepe Oyuncuları'nda sahneye çıkar. Aynı dönemde İstanbul Radyosu için oyunlar yazar. Yazarlık ve oyunculuk, onda birbirini tamamlayarak ilerler. Beş yıl süren bu yoğun tiyatro döneminin ardından askerlik gelir. Sonrasında Nokta Tiyatrosu, Özine Tiyatrosu ve Ankara Birlik Tiyatrosunda çeşitli oyunlarda sahneye çıkar. Sahne değişir ama arayış aynı kalır.

1990'lardan itibaren yönünü televizyon ve sinemaya çevirir. Yazdığı ve oynadığı "Komşular" dizisi, uzun soluklu bir iş olarak dikkat çeker. Ardından "Bizim Ev", "Tirvana", "Kuzgun",

Sessizliğin İçinde Taşınan Hikâye Turgut Ekiz

"Bir Yıldız Tutuldu", "Asla Unutma"... Diziler, filmler, konuk oyunculuklar. Kamera önünde görünür hale gelir; ama yine de "görünmezliğini" korur.

1999'da kendi çocuk

tiyatrosunu kurar. Belki de hayatının en anlamlı işlerinden biri budur. Binlerce çocuğa kendi yazdığı ve yönettiği oyunları ulaştırır. Sahnenin büyüsunü, en saf haliyle, en açık kalplerle buluşturur.

Çaylar geliyor. Vapur düdüğü duyuluyor uzaktan. Sohbet başlıyor.

— Çekirdek bir aileden beş sanatçının çıkması oldukça sıra dışı. Bu güçlü sanat damarının kaynağını nerede görüyorsunuz?

Babam

Raif Ekiz ile annem Esma Ekiz, Giresun'un Alucra ilçesine bağlı Yükselen köyünde doğmuşlar. Oğuz Türklerindeniz. Babam marangozdu; ağaçla çalışan, ölçüyü sabırla kuran

bir ustaydı. Annem de doğayla iç içe yaşayan, onun dilini bilen bir dünyanın içinden geliyordu. İnsanların eşyasını, kap kacağı, tarım aletlerini kendi yaptığı bir coğrafya... Üretmenin hayatın doğal akışı olduğu bir yer. Bizim evde sanat bir tercih değildi; yaşam biçimiydi. Babamın ahşaba verdiği biçimle, annemin dokuduğu kilim arasında aslında aynı duyarlılık vardı. Elin hafızası diyebilirim buna. Sanat damarı belki de tam oradan, gündelik üretimin içinden geldi.

— Aynı çekirdek aile içinde ressam, heykeltıraş ve tiyatrocunun bir arada bulunması alışılmadık bir durum. Bu çeşitlilik nasıl oluştu?

Aslında yönler farklı ama kök aynı. Abim Rafet Ekiz resme yöneldi. Metin Ekiz ve Rahim Ekiz heykel çalıştı. Annem Esmâ Ekiz hiçbir eğitim almadan resim yapmaya başladı. Ben tiyatroya yöneldim. Ama hepimizde ortak olan şey, biçim arayışıydı. Birimiz boyayla, birimiz taşla, birimiz sözle çalıştık. Aynı duyarlılığın farklı dillere dönüşmesi gibi. Bu yüzden birbirimizden kopuk değiliz; aynı hikâyenin farklı

cümleleriyiz.

— Köy kökenli bir sanatçı ailenin İstanbul'da kabul görmesi kolay olmadı sanırım...

Kolay olmadı ama bu bizi yıldırmadı. İstanbul'a geldiğinizde kimse sizi beklemiyor. Kendinizi anlatmanız gerekiyor. Ama bir süre sonra yaptığınız iş konuşuyor. Bizim avantajımız şu oldu: kimseye benzemeye çalışmadık. Kendi dünyamızla geldik. Belki bu yüzden dikkat çekti. Bir de

yetenek varsa o örtülü kalmıyor bir şekilde ortaya çıkıyor.

— Anneniz Esmâ Ekiz'in resimle tanışması oldukça özgün bir hikâye... 1983-1984 yıllarıydı sanırım. Kardeşlerimin evde unuttuğu boyalarla başladı her şey. Annem, kimseye söylemeden resimler

yapmış. Kâğıt bulamazsa kartonlara,

mukavvalara çalışmış. Resimleri gördüğümüzde şaşırırdık. Akademideki hocalar da aynı şaşkınlığı yaşıyor. Çünkü o resimlerde öğrenilmiş bir teknik değil, doğrudan bir bakış vardı. Annem aslında yıllarca içinde biriktirdiği görme biçimini boya ile ifade etmiş oldu.

Bu sırada üzerindeki kazağa takılıyor gözüm. Renkler birbirine karışıyor, motifler acele etmeden kurulmuş. Neredeyse tuval gibi. — Sizi çoğu zaman anneniz Esmâ Ekiz'in ördüğü kazaklarla görüyoruz. Her biri adeta birer sanat eseri. Bu kazakların sizin için anlamı nedir?

Annem resim yapmaya başlamadan önce de iplikle çalışırdı. Kilimler dokurdu, kazaklar örerd. Bunları yaparken renkleri tamamen sezgileriyle bir araya getirirdi. Desenleri önceden çizmezdi; örerken ortaya çıkardı. Bu yüzden her kazak farklıdır. Benim için sadece bir giysi değil. Annemin bakışını taşıyor. Onu giydiğimde, onun dünyasını da taşıyorum. Belki de bu yüzden yıllardır saklıyorum.

— Siz resimle ödül almışken tiyatroya yöneliyorsunuz. Bu bir kırılma mıydı?

Ortaokulda yaptığım bir resimle Türkiye birinciliği aldım. Aslında resimle devam edebilirdim ama İstanbul'a geldiğimde Fenerbahçe Lisesi'nde resim dersi yoktu. Okulun tiyatro kolu ise çok faaldi. Tiyatro kolundan disiplinsiz bir arkadaşın yerine çağrılmamla birlikte sahneyle tanıştım. Sahneyle karşılaşınca başka bir şey hissettim. Resimde yalnızsınız; tiyatrodan ise birlikte üretim var. Bu beni etkiledi. Bir anlamda resimden sahneye geçtim ama görme biçimi değişmedi.

— Tiyatro ile ilk karşılaşmanız nasıl bir etki bıraktı?

Orhan Kemal'in "72. Koşuşunu" oynadık. Rol bana son anda verildi. Oyuncular arasında Rasim Öztekin ve Levent Tülekli vardı. Sahneye çıktığımda seyirciyle kurulan ilişkiyi hissettim. Tabiri caizse sahne tozu yuttum...

— Profesyonel tiyatro yıllarınız nasıl şekillendi?

Kadıköy Halk Eğitim Merkezi'nde eğitmenlik yaptım. Deneme Sahnesi'ni yönettim. "Rumuz Goncagül" ve "Krallar da Ölüyor" oyunlarını sahneledik. Sonra

Hadi Çaman – Yeditepe Oyuncuları... Orada disiplinli çalışma ortamını gördüm. Aynı zamanda yazarlık başladı. İstanbul Radyosu'na oyunlar yazdım. Yazmak ve oynamak birlikte ilerledi.

— Televizyon dönemi sizin için ne ifade ediyor?

Televizyon daha geniş bir alana ulaşmak demekti. "Komşular" dizisini yazdım ve oynadım. Uzun soluklu bir işti. Ama tiyatrodan kopmadım. Çünkü sahne, oyuncunun temelidir. Kamera gelip geçer, sahne kalır.

— Son olarak çocukların için yazdığınız ve oynadığınız oyunlardan söz edelim. Amacınız neydi?

Çocuklara tiyatroyu ulaştırmak istedim. Kendi yazdığım ve yönettiğim oyunları sahneledik. Türkiye'nin farklı yerlerinde oynadık. Binlerce çocuğa ulaştık. Bu, tiyatronun en yalın haliydi. Çocuk seyirci sizi kandırmaz; samimi değilseniz hemen anlar. Kuzguncuk İskeleyi'nde gölgeler koyulaşırken çay bardakları da boşalıyor. Bu kez iskeleye yanaşan son vapurun düdüğü sohbeti nokt alıyor. "Birazdan İskeleye kapanacak" diyor Turgut Ekiz. Daha anlatılacak çok şey vardı der gibi... Yavaşça ayağa kalkıyor. Üzerinde annesinin ördüğü kazak sessizce kapıya yöneliyor. İskelenin kapısında silüeti bir an için belirip gene kayboluyor.

Turgut Ekiz, bir kez daha hayatlarımızın kıyısından geçerek evinin yolunu tutuyor.

Ardında büyük sözler, yüksek sesler bırakmadan.

Üsküdar Kaymakamı Adem Yazıcı ve mülki amirler tek konu için toplandı.

Gündem Kuzguncuk

İlkokul restorasyonu, İcadiye Caddesi'nin yapımı, Beltur'un Vapur Kafe ile ilgili git-gelleri, aşırı kiralar, ürünlerdeki pahalılık, otopark problemi, gittikçe kaybolan Kuzguncukluluk ruhu, kaldırım işgalleri ile uğraşan Kuzguncuk hiç olmazsa sorunların diye getirildiği bir toplantı ile umutlandı.

Kuzguncuk Muhtarı Oktay Özekici'nin ev sahipliğinde New Mekan'da gerçekleyen istişare toplantısına Mahallenin abisi, gazetemizin başyazarı Cengiz Kaptanoğlu, yine mahallenin sembol isimlerinden, armatör Hızır Balkancı, Yayın Kurulu üyemiz, danışman Dr. Turan Baş, doğuştan Kuzguncuklu, aza, mahallenin ablası Neşe Kabakçıoğlu katıldı. Toplantıda gündeme gelen ve ne yapılabilir sorusunun cevabı aranan konular şöyle:

- Kuzguncuk'un en önemli gündem maddesi ilkokulun restorasyonu. 1800'li yılmara ait binanın restorasyonu için 400 iş günü olarak belirlendi. Ciddi bir güçlendirme gerekiyor. Bu sürenin uzama ihtimali var. İlkokulun merdivenlerinin ahşap halinden betona çevrilmesi, ek inşaatlar yapılması, kapı kolunun değiştirilmesinin bile Tabiat Varlıkları'nı Koruma Kurulu'ndan onay bekliyor. Sıradan bina değil. (Sürede yetiştirme ihtimali var)
- Kuzguncuk'ta fiyat denetimi yok. 900 lira'ya kiraz etiketi gördük. Bu pahalılığın denetimlerle mutlaka önlenmesi lazım 75 lira'ya 330 lira'ya pasta satan işletmeler var. Tarım İlçe Müdürlüğü'nün denetimleri yetersiz
- Kaldırımlar işgal altında. 40 metrekarelik dükkan 100 metrekarelik kaldırımı işgal ediyor. Lavabosu, tuvaleti olmayan mekanlara ruhsat verilmiş. Kuzguncuk sadece bir ticari mekan alanı gibi değerlendirilip işgaliyle gelir mahallesi anlayışına son verilmeli.
- PTT'nin Kuzguncuk için önemi büyüktü. Tasarruf tedbirleri çerçevesinde kapatılması mahallenin taşıdığı özellikler sebebiyle yanlış karardır. Bu durumun değerlendirilip tekrar açılması noktasında dilekçe verilmesi kararlaştırıldı.
- Baba Nakkaş ve Mezarlık yolunda kurulan çilingir sofraları mahalleliyi rahatsız ediyor. Hatta cinayet bile işlendi. Acilen bu durumun önüne geçilmesi lazım. Yine aynı bölgede yer alan karavan ve konteyner hemen kaldırılmalı.

AÇILDI

Fo&Co

FOCACCIA | COOKIE

KUZGUNCUK · 2026

• • •

Mahallenin yeni kokusu geliyor

focaccia • cookie • coffee

Fo&Co, Kuzguncuk'un sakin sokaklarında her gün taze pişen el yapımı focaccia ve cookie'leriyle hizmet veren bir mahalle kafesidir.

İtalyan geleneginden ilham alan focaccia'larımızı sabahın erken saatlerinde hazırlar, gün boyu fırından yeni çıkmış sıcak dilimler sunarız. Tereyağı ve kaliteli çikolatayla pişen cookie'lerimiz; özenle seçilmiş çekirdeklerden demlediğimiz kahvemiz ve seramik kâsede hazırladığımız matcha'mız Kuzguncuk'un huzurlu atmosferine eşlik eder.

İster yoldan geçerken bir kahve alın, ister küçük masalarımızdan birinde oturup kahvaltı edin — Fo&Co, mahallenin gündelik durağı olmak için açıldı.

ADRES

TUFAN SOKAK NO: 6/B
KUZGUNCUK · İSTANBUL

INSTAGRAM

@focokuzguncuk

FUJİ DAĞI'NIN ZİRVESİNDE BİR KUZGUNCUKLU

ÖZEL
DOSYA

Fuji Dağı'nın zirvesine uzanan, doğayla baş başa unutulmaz tırmanışın heyecanını yaşayan PROF. DR. ZERRİN ŞENTÜRK zirve yolculuğunu anlatıyor. Kendisiyle Fuji Dağı'nın ilginç yönlerini, tırmanış sırasında büyüleyici anılarını konuşacağız ve çektiği fotoğraflarla röportajımızı taçlandıracağız.

Sizi tanıyabilir miyiz?

9 Şubat 1964 yılında İstanbul'da doğdum. İlk ve orta öğrenimimi İcadiye İlkokulu ve Üsküdar Kız Lisesi'nde tamamladıktan sonra İstanbul Teknik Üniversitesi Matematik Mühendisliği Bölümü'nden, 'Matematik Mühendisi' olarak mezun oldum. 1987 yılında aynı bölümde 'Araştırma Görevlisi' olarak göreve başladım ve aynı yıl 'Yüksek Lisans' çalışmalarına devam ederek, 1989 yılında 'Yüksek Matematik Mühendisi' olarak öğrenimimi sürdürmeye devam ettim. YÖK bursu ile görevli olarak gittiğim İngiltere'de, Leeds Üniversitesi'nden 1994 yılında Doktora çalışmalarını tamamlayarak 'Matematik Doktoru' unvanını aldım ve aynı yıl İstanbul Teknik

Üniversitesi Matematik Mühendisliği Bölümü'ne Yardımcı Doçent olarak atandım. Aynı üniversitede 2000 yılında Doçent ve 2008 yılında Profesör unvanlarını aldım.

Matematiğin teorik alanı olan 'Diferansiyel Geometri' alanında çalışmalarımı yürütmekteyim. Uluslararası kongrelerde oturma başkanlığı, organizatörlük yaptım ve bilimsel konferanslar verdim. Çalışma alanım olan Paralel İmmersiyonlar, Pseudosymmetric Manifolds, Kaehler Manifolds konularında, uluslararası dergilerde yayımlanmış çok sayıda makalem mevcuttur. Japonya, Polonya ve Belçika'da davetli araştırmacı olarak bilimsel çalışmalar yaptım ve yapmaktayım.

Akademik kariyerimi sürdürürken fotoğraf sanatına olan ilgimden dolayı bir Öğretim Üyesi olarak eğitimin önemli olduğunu bildiğimden, 'Anadolu Üniversitesi Fotoğrafçılık ve Kameramanlık Bölümü'nden 2015 yılında mezun oldum. İlk Kişisel Fotoğraf Sergimi 2017 yılında açtım. 2022 yılında Trabzon'da açtığım 5. Kişisel Fotoğraf Sergim ile sanatseverlerle buluştum. Bunun yanında, fotoğraf sunum ve söyleşileri gerçekleştirdim. Aynı zamanda Türkiye'de isim yapmış "Köşe Bucak Dünya Dergisi" nin daimi yazarıyım ve dergiye yazı ve fotoğraflarımla katkı sağlamaktayım. Ayrıca, Trabzon'da bulunan "Taka Gazetesi" ve "Karadeniz'de Son Nokta" gazetelerinde köşe yazarlığı yaptım.

Halen İstanbul Teknik Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Matematik Mühendisliği Bölümü'nde Öğretim Üyesi olarak görevimi sürdürmekteyim.

Fotoğraf merakı ne zaman başladı?

Çocukluğumun en güzel günlerinin geçtiği Kuzguncuk'ta otururken babam bizi Üsküdar'da bulunan fotoğrafçıya getirir ve ailece fotoğraf çektirirdik. Henüz 12 yaşındayken babamın aldığı Zenit marka fotoğraf makinasıyla, diyafram ve enstantene ile tanıştım. Okuldaki eğitim hayatıma ağırlık verdiğimden fotoğraf çekmeye zaman ayıramadım. Yıllar sonra bu hobimi aldığım filmli makinamla sürdürdüm. Daha sonra profesyonelleşmem için ileri düzeyde makinamla kurslara devam ettim ve daha sonra Anadolu Üniversitesi 'Fotoğrafçılık ve Kameramanlık Bölümü'nden mezun oldum.

Fotoğraf meraklılarına tavsiyeleriniz nelerdir?

Kompozisyon kurallarını uygulayarak öğrenmeli ve ışığı doğru kullanarak devamlı pratik yapmalıdırlar. Fotoğraf çekmede

becerilerini geliştirmeli ve yaratıcı vizyonlarını keşfedip ileriye taşımaları. Bu arada çok miktarda fotoğraf ile ilgili kitaplar okumaları da önem taşımaktadır.

Duygu ve düşüncelerinizi de katarak Fuji Dağı hakkında bilgi verebilir misiniz?

Fuji Dağı, Japonya'nın en yüksek dağı ve en ikonik doğal simgesidir. Tokyo, Shizuoka, Yokohama, Chiba gibi şehirlerden ve birçok yerleşim yerinden kendini gösteren, ufukta göğe yükselen ve sonsuz bir yalnızlığın içinde adeta Japonya'yı koruyan bir asker edasıyla, sessiz bir rüya gibidir. Aşağıdan bakıldığında ikizkenar üçgen, tepeden bakıldığında ise mükemmel koni şeklindeki simetrik yapısı, estetiğin ve heybetin harmonisi, vakur duruşuyla sadece bir dağ değil, bir anıt görünümündedir. Bazen bulutların göğsüne yaslanarak uyuyan bir dev, bazen bulutların arkasına saklanmış ve ne zaman ortaya çıkacağı belli olmayan bir prenses. Kış aylarında ufkun üzerinde yükselen karla taçlanan zirvesi ile kremalı pasta imajı, Nisan ayında sakura, Kasım ayında dantel görünümünde momiji, sis denizinin

ile insan arasındaki saygının sembolü, Japonya'nın gökyüzüne attığı imzası ve ruhsal arınmanın simgesidir. Öyle ki Şintoizm ve Budizm inancında kutsal ve arınma yeri sayılır; saygıyla karşılandığından Fuji San şeklinde hitap edilir Fuji Dağı'na. Bundan dolayı birçok sanat eserine de ilham kaynağı olmuştur. En ünlü eser 1832 yılında Edo Dönemi sanatçısı Katsushika Hokusai'nin 'Kanagawa Oki Nami Ura' isimli tahta baskı eseridir. Ön planda aslan pençesine benzer dev bir dalga ve dalga içinde fırtınaya yakalanan kayıklar yer alır. Doğanın gücü karşısında insanın sadece onun küçük bir parçası olduğu, arka planda ise sakin görünen ve dalganın gücü karşısında daima kalıcı olduğunun betimlendiği Fuji Dağı yer alır bu muhteşem eserde. Ayrıca, her yerde var olan, sessiz ama güçlü, sabit bir merkez imajı canlandırır. Eserde dalga büyük görünse de geçici, Fuji Dağı küçük görünse de kalıcıdır imajı ön plandadır.

Dağcılık merakınız var mı? Fuji Dağı'na tırmanmayı neden düşündünüz? Sizi zirveye çeken ne oldu?

Dağcılık merakım hiç olmadı, ta ki Fuji Dağı ile tanışana ve ona aşık olana kadar. Bu vazgeçilmez aşk ile ilk olarak bir dağa tırmanışım gerçekleşti. Gerek teknik bilgi gerekse kondisyon çalışmaları yapmadım. Bende sadece cesaret idi. Bazen düşünüyorum da inanamıyorum çıktığıma. Fakat karakterim diyelim, 'pes etmeden doğru bildiğin yolda ilerlemek.

Yeryüzüne yansıyan etkileyici heybetinin zirvesi daha da çekicidir diye düşündüm.

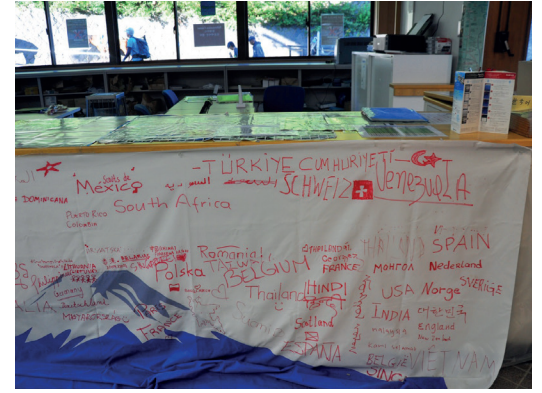
Sessiz bir volkanın patlamaya hazır yapısı, karakteri (sakin mi,! sinirli mi!) cezbedici geldi bana. Ayrıca, Japon doğasına olan büyük sevdamin önemli bir parçasını yansıtıyor Fuji Dağı. Tırmanışta her adımı inceleyerek Fuji San'ın zirvesine adım adım yaklaşırken, güneşin doğuşuna şahit olmak, güneşin yakmasına, rüzgarın tatlı

esintisine eşlik etmek, en sonunda zirvede yıldızlarla arkadaş olmak ve bunları kadrajıma sığdırmak; daha büyük bir motivasyon kaynağı olamazdı.

Evden çıktığınız andan başlayarak zirveye ulaşana kadar ve dönüş yolunda yolculuğunuz nasıl geçti?

Hayalim olan Fuji Dağı'nın zirvesine tırmanmaya karar verdiğimde 2015 yılı idi. 9'uncu defa Japonya'ya ayak basacaktım ve her zaman aktif olan bir yanardağa,

tekrar patlayacağını bilsem bile çıkacaktım. Japonya'ya geldiğimde tırmanışla ilgili broşürler aldım, uzun süre üzerinde çalıştım ve faaliyetimi planladım. Hava durumunun en uygun olduğu günleri belirledim. Bir dağcıya neler gerekli diye hiç düşünmedim. Benim için önemli olan taşların izini sürerek, tırmanış sırasında, zirvede ve dönüş yolunda fotoğraf çekmek ve dağın mistik havasını solumak, heyecanını yaşamaktır. Yola çıkmadan önce, en büyük destekçim olan Göz Cerrahisi Kardeşime (Op. Dr. Ahmet Hamdi Şentürk) danıştım, bana verdiği moral ve cesaretle kararımı kesinleştirdim ve Fuji Dağı'nın kalbine yolculuk için Tokyo'dan hareket ettim.

Üç saatlik bir yolculuktan sonra, rakım 2300 metre olan Fuji Subaru 5th Station'daki kapsül otelime vardım. İlk işim olarak turist bilgi merkezine gittim ve tırmanışla ilgili bilgi alıp, herkesin kendi ülkesinin adını kendi el yazılarıyla yazdıkları panoda en baştaki yere 'Türkiye Cumhuriyeti' yazıp yanına bayrağımızı çizdim. Daha sonra tripodumu ve makinamı hazırlayıp Fuji Dağı'nı ve çevreyi anılarıma yerleştirdim. Hava kararmak üzereydi ve gruplar tırmanışa geçiyordu. Ben tırmanışın lezzetine varabilmek ve fotoğraf çekebilmek için sabah yola çıkmayı planladım. Sabah saat 05.00 civarı gün doğumunu ilk kıvılcıkla birlikte yakaladım. Tüm katılımcılar değnekler, dağ botları, fener, eldiven, bere almışlar ben ise adeta bir 'anayıgit!' gibi sırt çantası, spor ayakkabı ve mont ile sanki şehir içinde geziye çıkmış gibiydim. Turist bilgi merkezinin açılmasını bekledim ve hava puslu olduğundan, öneri üzerine, bir yağmurluk satın aldım. Fakat orada bir görevli bana, insanların ayaklarını burktüğünü, oksijen tüpüne gerek duyduklarını söyledi. Biraz tedirgin olmuştum, tek başıyaydım. Saat 09.00 olmuştu ve ben henüz tırmanışa geçememişim. Kardeşimin bana verdiği cesaret çok değerliydi

çok ötesindeki bu devin heybetini daha da belirginleştirir.

Yaklaşık 300 yıl önce volkanik patlama sonucu, lavların bölgedeki akarsu vadilerini kapatması sonucu, eriyen karlar ve yağmur sularının buraları doldurmasıyla Kawaguchi, Sai, Motosu, Shoji ve Yamanaka gölleri oluşmuştur. Ben bunları, 'Fuji San ve 5 Çocuğu' şeklinde isimlendiriyorum.

Japon kültüründe Fuji Dağı sadece bir Volkanik dağ değil, aynı zamanda doğa

ve beni motive etti. Hemen yiyeceklerimi yedim ve “hadi artık başla, başlamak bitirmenin yarısıdır” dedim kendi kendime. Saat 09.30’da tırmanışa başladım.

Tırmanış için 4 ana rota mevcut: Yoshida, Subashiri, Gotemba, Fujinomiya patikaları. Yoshida patikası en popüler olan ve dağ kulübelerinin olduğu rota. Yoshida Subaru Line 5th Station’dan tırmanmaya başladım. Ağaçlarla çevrili ve eğimin orta seviyede olduğu birinci bölümden 6. İstasyona geldiğimde hava güneşliyd ve yağmurluğu çıkarmak zorunda kaldım. İlerledikçe yol tamamen volkanik kaya ile dolu ve giderek dikleşmeye başlamıştı. Sırtımdaki çantam, tripodum ve fotoğraf makinam beni zorluyordu. Bazen taşlara elle dokunarak bebek gibi emekleyerek tırmanıyordum. En fazla 10 adım attıktan sonra muhakkak durup dinlenmek gerekiyordu ki fazlası mümkün değildi. Gece kalmak için 8.5 inci istasyonda yer ayırtmışım. Saat 17.30 olmuştu ki havanın kararmasına sadece 45 dakika gibi bir süre vardı. Pes etme noktasına geldim, “imdattttt!” diyelim geldi. Geriye dönmek imkansızdı ve tek başına gecenin karanlığında mümkün değildi. Sonra etrafıma bakındım. Herkes aynı durumdaydı. Kendi kendime “senin canın can da diğerlerinin patlıcan mı?” dedim. “Sen pes etmezsın, azimlisin” diyerek kendimi motive ettim. Kalacağım yer gözüküyordu, sanki elimi uzatsam dokunacağım ama ne mümkün. Her adımda ufuk çizgisi öteleniyor, zaman yavaşlıyordu. Sanki hedefe yakınlaştıkça uzaklaşıyordum. O görünen yere varmam 1.5 saatimi aldı. Artık 3450’nci metredeydim. Kalacağım yer olan 8.5. istasyondaki Tomoe Kan’a vardığımda kayıt için adımları sordular, konuşamıyordum, gücüm tükenmişti. Bana kalacağım yeri gösterdiklerinde şaşırılmışım. Ranzalar halinde ve 6 metre kare yerde 6 kişi yatacağı ve öyle de oldu. Hemen uyku tulumuna girip adeta sızdım.

Yolda Japon bir hanımla arkadaş olduk ve aynı ranzada yan yanaydık. Saat 03.00’te tekrar tırmanışa geçtik. Karanlıkta tırmananlar, ışık hattı oluşturuyordu. Arkadaş bana fener, eldiven ekstra mont verdi. Her şeyden 2 adet getirmişti, sanki benim anayığit! gibi geleceğimi biliyordu; oysa beni daha önceden tanıımıyordu. Bu rastlantıya o da şaşırdı. Karanlıkta ve soğukta uykusuz yorgun bir halde yaklaşık 2 saat yürüdükten sonra durdum ve tripodumu hazırlayıp bulutların üzerinde gün doğumunu çektim. İnanılmaz heyecanlıydı. Güneşin ilk ışıkları zirveyi aydınlatırken yola devam ettim. Yaklaşık 3 saat sonra tapınağın kapısı görüldü artık zirvedeydik. Herkes oturmuş sohbet ederken ben çekimlerime başladım.

Zirveye ulaştığınızda neler hissettiniz?

Çok zorlu bir tırmanıştan sonra zirveye vardığımda adeta gökyüzüne açılmış bir kapıdan içeriye giriyorum gibi hissettim. Bulutlar dağın bedenine sarılmış pamuk tarlasını andırıyordu. O kadar güzeldi ki bulut denizinde yüzmek için zor tuttum kendimi. Zirvede sanki dünya susmuş sadece Fuji San konuşuyordu, ‘hoş

geldin’ der gibi. İşte o an Fuji ile hiç kopmayan bir bağ kurdum, doğaya ve özellikle Fuji San’a büyük bir saygı hissettim. Burası sadece bir dağın zirvesi değil, azmin ve doğaya olan saygının kesiştiği bir noktaydı.

Göğe değecekmiş gibi yükselen ve bulutları delen, sisler arasında saklanan zirve, ulaşılmaz hayalimi gerçekleştirmemin ödülüydü o anda. Sabahın ilk ışıklarıyla elmas gibi parıltıyan zirvede olmak muhteşimdi, fakat zirveye ulaşana kadar yaşadıklarımın heyecanı da bambaşkaydı; çok değerli, paha biçilmez. Tırmanışta çok yorulmuştum fakat sorunsuz bir şekilde zirveye ulaştığımda tüm yorgunluğum yerini tarifsiz bir huzura bırakmıştı.

Zirvede neler yaptınız?

Zirvede soğuk olacağını tahmin etsem de tam tersine hava güneşliyd ve sıcaktı. Uykusuzluğumu ve yorgunluğumu unuttum; aslında adım atacak halim kalmamıştı. Sanki tüm yolculuğum o ana sıkışmış gibiydi. Zirveye ulaşmak harikaydı fakat oraya gelene kadar yaşadıklarımın ve doğayla derin bağ kurmanın ne kadar değerli olduğunu anladım. Herkes dinlenmeyi seçerken, tripodumu kurdum fotoğraf makinamı yerleştirdim ve dolaşmaya başladım. Biraz yürüyünce, patlamadan sonra oluşmuş volkanik çöküntü şeklinde kocaman çanak gibi büyük bir çukur alan olan devasa krateri gördüm. Volkanik kaya ve toprakla kaplı ve bazı yerlerden iç yapısı görülebilmekteydi. Önce inceledim sonra fotoğraf çekmeye doyamadım diyebilirim. Krater kenarında saatlerce yürüyerek zirve anının yaşandığı o hissi kadrajıma yerleştirdim. Bu sırada tapınaklar ve yukarıya baktığımda önceden ne olduğunu bilmediğim bir yer dikkatimi çekti. Oraya doğru yürüdüm, tırmanmak biraz zor görünüyordu ama “başarmalıyım” diye düşündüm. Tırmanırken toprak ayağımın altından kaydı tam yuvarlanıyordum ki Japon arkadaşlardan biri sopasını uzatarak tutunmamı sağladı ve kurtuldum. İşte gerçek zirve oradaydı; Kengamine Peak. Fuji Dağı’nın ve aynı zamanda Japonya’nın en yüksek noktası. Zirvede olmanın büyüleyici anını ikinci defa tekrar yaşadım burada. Her şey adeta bir ritüele dönüştü. Bulutlar Fuji San’ın omuzlarına sarılmış beyaz bir şal gibiydi. Arada şal dalgalanırken, bulutlar dağın çevresinde yavaşça süzülüyordu. Biz heyecan içinde tüm bunları seyrederken, Fuji San konuşmuyor, fakat sessizliğin melodisini fısıldıyordu kulaklarımıza. Fuji San ile o kadar bütünleşmişim ki aşağıya inmeme gerektiği aklıma bile gelmedi. Yaklaşık 5 saat boyunca zirvede dolaşıp fotoğraf ve video çektikten sonra istemeyerek de olsa dönüş yoluna başlamak zorundaydım. Aksi takdirde günlerce Fuji Dağı’nda hiç bıkmadan kalabilirdim.

Fuji Dağı’ndan inerken dönüş yolu seyahatiniz nasıl geçti?

İlk başladığımda kolaylıkla iniyordum. Fakat yol aldıkça zorluk kendini gösteriyordu.

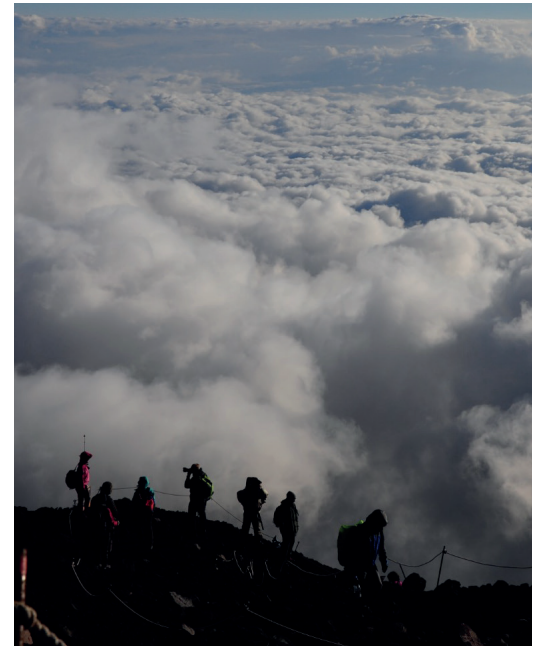
Hava güneş, hafif rüzgarlı ve zik zag çizerek inmek zorundaydım. Rüzgar sanki geçmişten kalan hatıraları bize sunuyordu. Toprak yolda yürürken toprak havalanıyordu. Bir ara kenara doğru uzandım ve tripodumu hazırlayıp kendi fotoğrafımı çekiyordum ki Japon bir dağcı orada oturmamın tehlikeli olabileceğini söyledi. Ben o kadar keyifliydim ki çok ciddiye almadım. Biraz dinlendikten sonra yola devam etmek için kalkmak istediğimde toprağın ayağımın altından kaydığını ve yerden kalkmaya çalıştıkça aşağıya yuvarlanacağımı hissettim ve yardım istedim. Neyse ki elimden çekerek beni yuvarlanmaktan kurtardılar. Yaklaşık 6 saatte aşağıya indim ve başımı kaldırarak Fuji San’a baktım. İnanılır gibi değildi; biraz önce tepedeydim. Çıkışım ve inişim bir masal gibiydi; “Bir Fuji San Masalı.”

Cesaretin, sabrın ve azmin doğa sevgisi ile bir harmonisine şahit olduk. Zirveye giden yolun aynı zamanda bir karakter yolculuğu olduğunu da hissettik. İlham veren deneyimlerinizle dolu bu keyifli sohbet sayesinde, bu yolculuktan etkilenen birçok kişiye yol gösteren bu değerli röportaj ve çektiğiniz değerli fotoğraflar için çok teşekkür ederiz.

Ekleme istediğiniz başka bir şey var mı?

Spiritüel önemi olan, ilginç efsaneleri, mucizevi doğal güzellikleriyle harika manzaraya sahip Fuji Dağı’na tırmanırken, gün doğumunu bulutların üstünde yaşamak, yolculuk sırasında bir kültürün parçası olmak, güneş ışığının taşlarla dans ettiği bir rotadan zirveye ulaşmak, keskin kayalıkların, doğanın gücünü hem de volkanik bir dağda, sergilemesine şahit olmak paha biçilmez. Gökyüzüne yakın bir hikayenin parçası olmak için herkesin bu büyüleyici yolculuğa çıkmasını tavsiye ederim. Unutulmamalıdır ki ‘zirveye ulaşmak küçük bir adımla başlar.’

Fuji Dağı hakkında bilgi ve Fuji San’ın zirvesine ulaşma yolculuğum ile ilgili bu değerli röportaj daveti için çok teşekkür ederim. Sizinle sohbet etmek ve deneyimlerimi paylaşmak benim için çok keyifli ve anlamlıydı.

Özdemir'den Kuzguncuk Çıkartması

AK Parti İstanbul İl Başkanı Abdullah Özdemir Kuzguncuk S. Krikor Lusavoriç Kilisemizi ziyaret etti. Özdemir Cuma namazı sonrası Evrenye Derneği'nde hemşehrileri ile buluştu.

AK Parti Üsküdar İlçe Başkanı Taha Sarıcaoğlu ve teşkilat mensupları ile ziyarette, Kilisenin din Peder Teotik Çetinkaya ve Kuyr Hripsime Terziyan tarafından karşılandı. Ziyarette toplumsal birlik, karşılıklı saygı ve birlikte yaşama kültürü üzerine değerlendirmelerde bulunuldu.

İNEBOLU EVRENYE DERNEĞİ'NDE SAMİMİ BULUŞMA

AK Parti İstanbul İl Başkanı Abdullah Özdemir, Cuma'dan sonra hemşehrileri olan İnebolu Evrenye Köyü Turizm ve Kalkındırma Derneği'ne ziyarette bulundu.

Dernek Başkanı Muharrem Tonba ve yönetim kurulu üyeleri tarafından karşılanan Başkan Özdemir, hemşehrilerimizle sıcak ve samimi sohbet gerçekleştirdi.

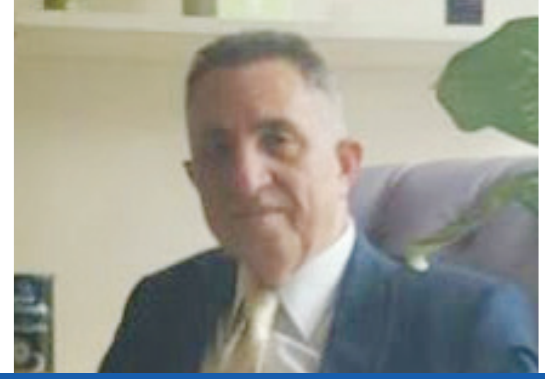
Ziyaret kapsamında Dernek Başkanı Tonba, derneğin yürüttüğü faaliyetler ve geleceğe yönelik projeler hakkında İl Başkanı Özdemir'e bilgi verdi. Görüşmede çeşitli konular üzerine istişarelerde bulunulurken karşılıklı fikir alışverişi yapıldı.

Samimi bir atmosferde geçen ziyaret, iyi dileklerin paylaşılması ve hatıra fotoğrafı çekilmesinin ardından sona erdi.

Ziyarette 22. Dönem Ak Parti Milletvekili, başyazarımız Cengiz Kaptanoğlu'nda ve kalabalık bir Kuzguncuk sakini katıldı.

GURU

Rıdvan Öztürk

Katmandu'dan Kuzguncuk'a

Himalayaların sessizliğinden sesleniyorum sana,
Ey Boğaz'ın bilge kıyısı, ey güzel Kuzguncuk...
Katmandu'nun sabah duaları yükselirken
gökyüzüne,

Senin çınarlarının gölgesi düşer gönlüme.
Bir yanda karla örtülü kadim zirveler,
Bir yanda martı sesleriyle süslü mavilikler.
Aramızda dağlar, denizler, ülkeler olsa da,
Ruhların dili birdir; mesafe tanımaz asla.
Benim rüzgârım Himalayalardan eser,
Senin rüzgârın Boğaz'ın sularından geçer.
Ey zamanın yavaş aktığı mahalle,
Ey dostluğu sokaklarında büyüten güzel semt,
Tarihin zarafetini taşıyan ahşap evlerin,
Bir şiir gibi dokunur insanın kalbine.
Katmandu'nun tapınak çanları çalarken uzakta,
Kuzguncuk'un sessiz sabahları yankılanır içimde.

Çünkü güzellik sınır bilmez,
Çünkü sevgi haritalara sığmaz.
Sana ithaf ediyorum bu satırları,b
Dağların bilgeliğinden, denizlerin huzuruna...
İnsanlığın ortak kalbine açılan bir pencere gibi,
Işığınla var ol güzel Kuzguncuk.

Ve bir gün,
Himalayaların gölgesinden çıkan bir selam,
Boğaz'ın kıyısındaki bir çınarın yaprağına ko-
narsa;

Bil ki dostluk, yine mesafeleri aşmıştır.
Katmandu'dan Kuzguncuk'a,

Sevgiyle, saygıyla ve sonsuz muhabbetle...

BİZİM MAHALLE

Büşra Ekim Gürbüz

Kuzguncuk'a Bir Müze Gerek!

Öncelikle Kuzguncuk'u özlediğimi söyleyerek başlamalıyım.

İşim gereği Bursa ile İstanbul arasında yaşıyorum ve son aylarda eskisi kadar sık gelemiyorum Kuzguncuk'a. Uzak kalınca özlediğim yerlerden biri burası.

Ben, özellikle kültür ve sanat çalışmalarıyla öne çıkan belediyelerden biri olan Nilüfer Belediyesi'nde çalışıyorum.

Memleketim Bursa, her yönüyle güzel ve özel bir şehir. Nilüfer ilçesi ise pek çok açıdan tercih edilen; başka ilçelerde yaşayan Bursalıların dahi vakit geçirmek için geldiği bir yer.

Bursa'nın tarihî ve kültürel açıdan en zengin köylerinden biri olan Mysia-Misi Köyü ise Nilüfer'in adeta kültür ve sanat adresi konumunda.

Misi'nin tarihine burada uzun uzun girmeyeyim. Ancak Nilüfer Belediyesi'nin köyde farklı temalarda müzeleri

bulunuyor. Geçtiğimiz günlerde ise bu listeye bir Edebiyat Galerisi eklendi. Bir dönem üyesi olduğum Bursa UNESCO Derneği'nin İpek Evi de burada yer alıyor.

Tabii Bursa ile özdeşleşen ipeğin bugün daha çok müzelerde ve nostaljik bir hatıra olarak anılması da insanın içini burkuyor.

Bütün bunları anlatma amacım ise şu: Neden Kuzguncuk'un da bir müzesi olmasın?

Elbette kolay işler değil. Hem uygulama hem de prosedür açısından emek, zaman ve kararlılık gerektiriyor. Ancak istendiğinde ve doğru temaslar kurulduğunda yapılamayacak şeyler de değil.

Zira Kuzguncuk'un derya deniz tarihî ve kültürel birikimi, böyle bir müzeyi fazlasıyla hak ediyor.

Her şeyin hızla tüketildiği bu dönemde, özenle korunup geleceğe aktarılan her değer çok kıymetli.

Buradan seslenmiş olayım;

Tıpkı bir Tohum Kütüphanesi gibi, bir Kuzguncuk Müzesi de bu semte çok yakışır.

Aynur Hanımın Taşınma Hüzünü

Kuzguncuk'un renkli siması ressam Aynur Kulsayın Kuzguncuk'tan taşınma hazırlığında. Sevenleri ise üzgün. Aynur hanım ise Kuzguncuk'tan kopma niyetinde değil. "Uzağa gitmiyorum. Üsküdar şurası. Hengün yine burada olacağım. Taşınacağım yer yakında olsa Kuzguncuk olmaması tabi ki hüznün sebebi. Burası benim nefesim, hayat kaynağım..."

Hollanda'dan Geldiler

Onlarda Kuzguncuk sevdalısı. İsmet ve Hayriye Tapan çifti bu yılki tatillerini Kuzguncuk'tan başladılar.

Polis emeklisi İsmet Tapan "Böylesine zengin bir yerleşim yeri dünyada yok. Değerini bilmek lazım. Burada huzur buluyorum" dedi.

Kenan Amca'dan Selam Var

Kuzguncuk ve Evrenye'nin sembol isimlerinden Turist Kenan Bayraktaroğlu zor günleri atlattı. Evrenye Derneği'nin vazgeçilmez müdavimi.

Kenan amcanın Evrenye Derneği Yönetim Kurulu Başkanı Muharrem Tonba ve yönetim kurulu üyelerinin ziyareti ile keyfi iyice yerine geldi.

Adeta Dükkanda Büyüdü

Kuzguncuklular bebekleğinden beni bilir. Sevimli Miray 7 yaşında. Berber Murat ve Ahu Balcı'nın biricik torunu. Her gün onu dükkanda oyun oynarken görmeniz mümkün. Adeta mekanda doğdu, burada büyüdü. Dedesinin ve anne annesinin sevgisini ise tarif etmek zor.

Kuzguncuk'ta Yazlık Sinema Günleri.

İnsanlar mutlu, yüzler gülüyor ve hayatın anlamının farkında Kuzguncuklular. Ya şimdi?

Kötülüğe kötülükle karşılık vermek, iyiliğin hanesine hiçbir puan yazmaz. Peki kötülük cezasız mı kalacak?

Faruk Gültekin'in Boşluk'u, kuru bir intikam hikayesi anlatmıyor. Derinlikli karakterleri, ustalıklı kurgusu ve zengin anlatısıyla sürükleyici bir hesaplaşma romanı. Ferhat'ın adalet arayışı, iyi kalmaya devam ederken adaleti de sağlamanın bir örneği. Dünyü ve bugünüyle hesaplaşan

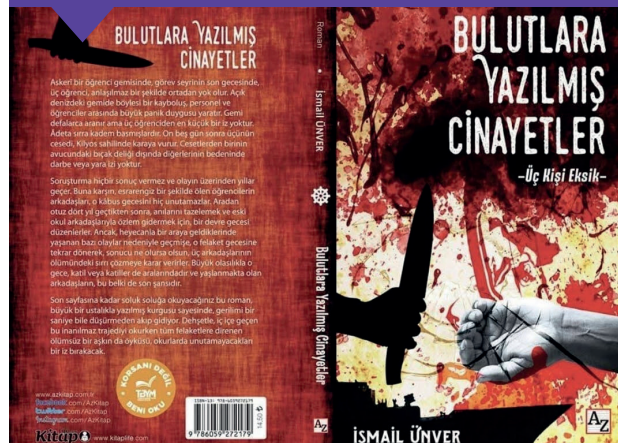
Ferhat, yarının daha iyi olması için çaballıyor. Yarına, eski Ferhat olarak devam edemeyecek olsa bile...

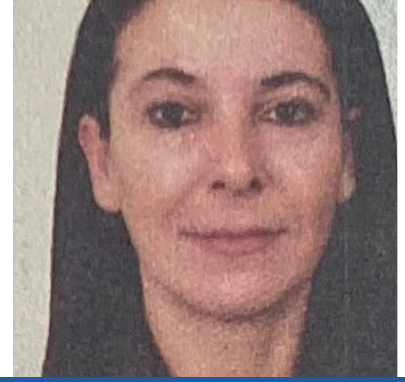
Fikret'in Yeri

97.5x130cm \ tüyü
Mona Lisa

Kuzguncuklu Yazar İsmail Ünver'in kitabı...

Serapça Kuzguncuk

Serap Karaali

Kuzguncuk ruhunu geri istiyorum

Geçen gün Kuzguncuk'ta bir kafede, sabahın erken saatlerinde çay içiyordum. Ortalık oldukça kalabalıktı. O sırada bir pastaneden çıkan bir adam önce yere tükürdü. Daha sonra kenarda duran bir kediye gördü. Aynı anda bizleri de fark etmiş olmalı ki, kediye "Naber lan, eşek oğlu eşek?" gibi ifadeler kullanıp çekip gitti.

O kadar insanın içinde yere tükürmesi, kediye karşı sergilediği tavır ve bizi fark edince sanki seviyormuş gibi kaba sözlerle konuşması bende kötü bir his bıraktı.

Kuzguncuk benim bildiğim Kuzguncuk değil. Burası; insanıyla, ahlakıyla, hayvanlara olan sevgisiyle ve en önemlisi yardımseverliğiyle tanınan güzel bir semtti. Ne oldu bize? Sık sık hiç alışık olmadığımız davranışlar görmeye başladı. Kavgalar, yüksek sesli müzikler, yüksek eksoz motor sesleri. Bu tür davranışlar Kuzguncuk'un ruhuna yakışmıyor.

Elbette bir insanı tek bir davranışıyla tamamen yargılamak doğru olmayabilir. Ancak ortak yaşam alanlarında birbirimize, çevremize ve hayvanlara karşı daha saygılı olmamız gerektiğini düşünüyorum. Kuzguncuk ruhunu geri istiyorum.

Kuzgun Kahvesi

Dünya Mutfağı ve Kahvaltı
Kuzguncukta Lezzetin Tek Adresi

Kuzguncuk Mahallesi , İcadiye Cd.No:25,
Üsküdar,İstanbul İstanbul,Turkey

Kuzguncuk Burger Coffe

Kuzguncuk'un samimi sokaklarında dumanı
üstünde enfes burgerle tanışmaya hazır
mısınız? Her ısırıkta taptaze malzemeler,
özenle hazırlanmış soslar ve tam kararında
pişmiş etin mükemmel uyumu...

Kuzguncuk,İcadiye Cd.No:44, 34674 Üsküdar/ İstanbul
Tel:(0216) 201 28 28

Şarkıcı-Oyuncu Ayta Sözeri Kuzguncuktaydı

(Soldan Sağa)
Aynur Sayın, Ayta Sözeri, Havva Ertürk, Ebru Görür, Oya Coşkun

44 yıl sonra aynı yer... Ümit, Kaleci Salih ve Orhan Şahin

Kuzguncuk
Kedilerinin Reisi

Gece

(Soldan sağa)
Polis Metin,
Komiser Cevdet Canca
ve bekçiler.

Yakacık'ın Meşhur Dondurmacısı Kuzguncuklu

Dostlarımızdan
duyardık.” Yakacığa
giderseniz Balkan
Dondurmacısından
mutlaka dondurma yiyin”

Gittik ve tavsiyeye uyduk.
Güleryüzlü, içten bir aile
karşıladi bizleri: Yavuz ve
eşi Hatice Güvenç.
Yavuz bey Kuzguncuk
deyince heyecanla sordu
“ yoksa oralı mısınız?”
“Evet “deyince bir başka
gülümseme ile oturdu
yanımıza. Anılar, anılar,
anılar. An çok Mavi Yalı'dan denize girmeyi özlemiş. Şu an
Afrika Fildişi Sahili'nde futbol akademisi açma işiyle uğraşan
futbol duayenlerinden Servet Bağlar hocam ile sırf denize girmek
için Yakacıktan Kuzguncuğa geldiklerini söyledi. Gündüz, Cengiz
Kaptanoğlu, Oğuz Ökten, Hilmi Kuğu, hatta bende emareti duran
Nilgün Karababa hanımefendi gibi isimleri saydı. Dondurması,
suyu derken “Kuzguncuklu hemşerilerim gelmiş. Sözümü olur?”
diye bizi uğurladı

Onur Topaloğlu

RENKLİ EVLER NEREDE?

Mahallemiz; bence ince
ince işlenmiş, farklı
renklere bezenmiş
koca bir mozaik.
Tıpkı rahmetli Bedri
Rahmi'nin İstanbul'un
her köşesine nakşettiği
o harika mozaikler gibi;
Arnavut kaldırımları,
yokuşları ve tarih
kokan sokaklarıyla bir bütün. Buralardan inip çıkan
farklı renklerdeki komşuların selamlaşması, ne yazık
ki günümüz İstanbul'unda artık çok nadir rastlanan
anlardan biri.

Toplum olarak genel bir eğilimle büyük metrekareli,
geniş mutfaklı ve balkonlu dairelere, yani o dış
dünyaya kapalı yeni sitelere taşındık. Arabalarımız
kapalı ve güvenli garajlardaydı ama karşı komşumuzu
çoğu zaman yeterince tanıyamadık, hatta merak bile
etmedik. Belki de şimdilerde bu sitelerde yaşayan
insanlarımız, çocukluklarının o daracık sokaklarda
geçtiği günleri özlemle yad etmek için buraya geliyorlar.

Geçen gün Bayrampaşa'dan gelip deniz manzarasıyla
kendi kendine efkarlanan Murat Bey ile tanıştım
sahilde. Yanlış hatırlamıyorsam 56 yaşındaymış.
Zamanında Üsküdar-Beykoz hattındaki halk
otobüslerinden birinde şoförlük yapmış, ardından bir
firmada oto mekanik ustalığında uzun yıllar mesai
vermiş. Şimdilerde ise taksi şoförlüğü yapıyormuş. O
akşam sohbetimiz ilerledikçe iletişimin ne kadar verimli
olduğunu hissettim.

Düşünsenize; Murat Bey takım elbisesini özenle
kuşanıp Bayrampaşa'dan Kuzguncuk'a geliyor.
Mavili'de oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, sırtını
banka yaslamış ve denizi seyrediyordu. Telefonundan
açtığı sevdiği şarkılar eşliğinde gayet huzurluydu.
Kendini fotoğraflayıp paylaşma derdinde değildi; o anı
yaşıyordu. İşte bence o an dalgalar ve martılar sadece
onun için şarkı söylüyordu.

İnsan bazen düşünmeden edemiyor: “Renkli evler
nerede?” diye soranların çoğu, acaba sadece bu evleri
arkalarına alıp sosyal medyada kendilerini kanıtlamak
için mi geziyor? Bu evleri soranların yüzde kaç halka
kapalı sitelerde oturuyor ya da İstanbul'un deniz
görmeyen ilçelerinden geliyor?
Özetle, bu mahalleyi gerçekten yaşamaya gelen de
var, kendini mahalleliymiş gibi gösteren de. Ne yazık
ki “Cumbalı evler nerede?” veya “Eski İstanbul evleri
nerede?” gibi sorularla değil; yıllardır hep o aynı
soruyla karşılaşıyorum: “Renkli evler nerede?”

Kuzguncuk'un Gelini

Kuzguncuk esnaflarından, yeni ağız tadı markası Kuzguncuk Kavurmacısı işletmecileri Ebru ve İbrahim Görür kızları Ekin'i Almanya'ya gelin verdi. Yenigün sokaktaki evlerinin önündeki mini gelin alma töreni ile uğurlanan gelin Ekin ve Damat Hüseyin'in mutluluğuna mahalleli alkışlarla destek verdi. Düğün ise bir başka yoğunlukla geçti. Kuzguncuklu dostları sevilen esnafı tek kızlarının düğününde da yalnız bırakmadı. Tüm ayrıntısının anne Ebru hanım tarafından planlandığı düğünde misafirler bir güzel eğlendiler. İşte Almanya'ya gelin giden Ekin'in düğününden kareler:

Ekin & Hüseyin

Soldan sağa: Boğaç Güney, Murat Uslu, Sinan Yerlikaya, Metin Şentürk, Volkan Çalışkan, Mustafa Hasılcı, Yusuf Ekinci

Soldan sağa: Şengül Bozacı, Ayşe Berber, Serpil Kara Ali, Erol Leri Kesenci, Engin Şenol ve Olcay Demir

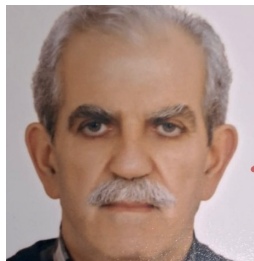
YAKIN ZAMANLARDA ARAMIZDAN AYRILANLAR

RAHMETLE ANIYORUZ

Kuzguncuk güzel insanlarla doluydu. Kimileri güzel anılar bıraktı, kimileri sessizce uçup gitti. Fotoğraflara baktığımızda, 'Vay, o da mı gitmiş?' diyeceğimiz o kadar çok isim var ki...

Selahattin Kalkavan
(Temmuz 2026)

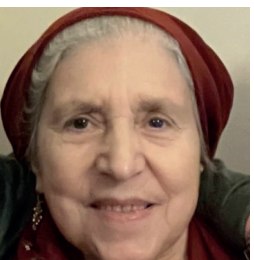
İbrahim Oğuz
(Haziran 2026)

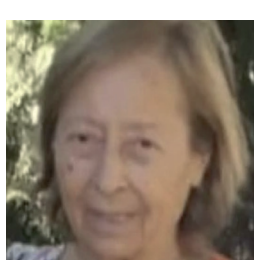
Kismet Yıldırım
(Haziran 2026)

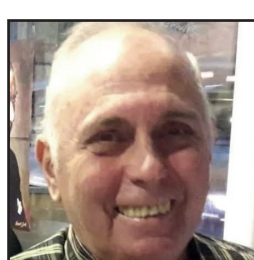
Mahmut Cemal Özkan
(Haziran 2026)

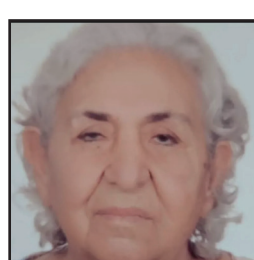
İfakett Yilmazer
(Mayıs 2026)

Şerefnur Çıtak Gönültaş
(Mayıs 2026)

Mahmut Cemal Özkan
(Haziran 2026)

Şahver Karababa
(Haziran 2026)

Şantiye Nihayet Bitti

Kuzguncuk Kavurmacısı

Günlük Taze Üretim • Geleneksel Anadolu Lezzeti •

📍 Kuzguncuk Mahallesi, İcadiye Caddesi,
Tufan Sokak, No:3, Üsküdar

☎ +90 532 381 74 22

📷 @kuzguncuk.kavurmacisi

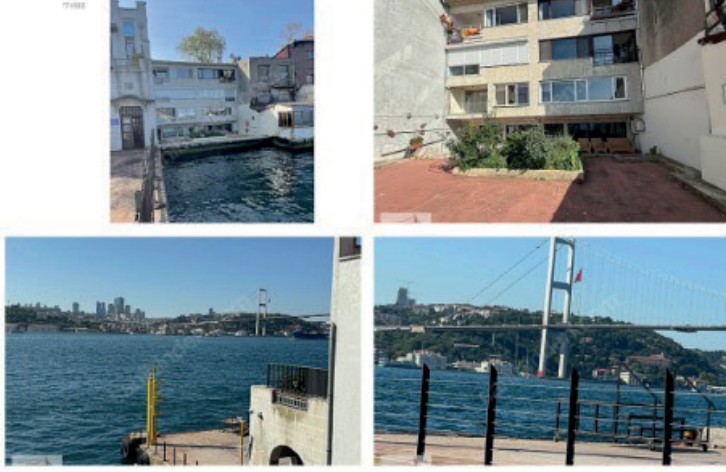
“Gelenekten gelen lezzet”

Kuzguncuk Emlak

"GEÇMİŞTEN BUGÜNE

KUZGUNCUK'UN EMLAK HAFIZASI."

KUZGUNCUKTA BOĞAZA BİR ADIM
MESAFEDE YALI DAİRESİ!

✓ 58.000.000 TL

- ✓ 2+1 – 80 m² kullanışlı planı
- ✓ Aydınlık yapısı ve eşsiz konum
- ✓ Hem yatırım hem yaşam için ideal bir fırsat

KUZGUNCUK DA CADDE ÜSTÜ
MÜSTAKİL BİNA

✓ 20.000.000 TL

- ✓ Kuzuncuk da Cadde üstü
- ✓ 50 m² taban oturumlu
- ✓ 4 katlı 2 ci derece tarihi eser
- ✓ Müstakil bina

ALTUNİZADE 'DE OFİS İŞYERİ

✓ 25.000.000 TL

- ✓ Altunizade'de Academic Hospital'ın Karşısında
- ✓ Yeni Plaza katı bağımsız daire
- ✓ Bina yapım yılı 2019
- ✓ Otoparklı
- ✓ Yangın merdivenli
- ✓ Metroya 5 dakika mesafede
- ✓ 3.kat net 150 m² 2+1 Büyük ferah ofis

REVA EVLERİN DE 5+1 EŞYALI SATILIK
VİLLA

✓ 25.000.000 TL

- ✓ Arsa Alanı: 400 m²
- ✓ Kat Sayısı: 3 Katlı Oda Sayısı: 5+1
- ✓ Durumu: Eşyalarıyla birlikte verilecektir. (Eşyalar sadece 20 gün kullanılmıştır.)
- ✓ Muhteşem deniz ve doğa manzarası
- ✓ Özel yüzme havuzu
- ✓ Şömine Kapalı veranda Modern mimari
- ✓ Geniş teras ve balkonlar Aydınlık, ferah iç mekânlar

İcadiye Cad. No:13 Kuzguncuk/
Üsküdar-İstanbul Üsküdar
İstanbul / Türkiye

Kuzguncuk Emlak
0 (216) 391 36 69